

RESSO

DE CAMPOS

REVISTA MENSUAL

Any 7, Núm. 56 • Gener 94 • 220 Ptes. (I.V.A. Inclòs)

**Ca'n Pere
Ignasi:
un símbol
arquitectònic**

■ Dossier sobre els xibius. Parlen els implicats

El municipi de Campos inclòs en el pla 5B de la C.E.E. ■

■ Entrevista a Francisca Aguiló Pomar

El darrer càntic de Mn. Bartomeu Ballester ■

Restaurant **VORAMAR**

... som especialistes a atendre'l a vostè...

Avda. Miramar, 36 - A • Tel. 64.00.67
LA RÀPITA • CAMPOS

**Ara, canviar a més
li costarà menys.**

Gesa

Informi's:
(cridata gratuïta)

900-220.220

a 220V

TOT SÓN AVANTATGES

Sumari

Mirar, callar i creure

Diuen que...	4
Vos recomanam	5
Escrits manllevats	6
Pla 5 B	7
Dossier xibius	8
Cultura	12
Local	13
Especial Mn. Bartomeu B.	14
Cap on anam, Campaners?	16
Elogi dels taverners	17
Fent una volta per la vila	18
Col.laboracions	20
Amics de Sant Blai	22
Des de Burundi	22
Conversa amb...	23
L'església de la Font Santa	24
Ull crític	24
Reportatge	25
Pel seu nom els coneixereu	26
Campos d'un temps	27
Pes - Salut	28
Salut integral	30
Esports	32

Is campaners ens estam avesant a no estar al corrent de les nostres coses i a desconèixer les realitats més importants del cada dia del nostre poble. Quan deim el «nostre poble» hauríem de pensar també en el *nostre Ajuntament*. Com que sabem que no és nostre, ho deixam córrer. I feim malament.

Enguany, per molt que el Sr. Roig digui als mitjans periodístics pagats amb publicitat, el balanç del «nostre poble» és ben preocupant i val la pena aturar-nos a dues qüestions, no per allò de què són fresques, sinó per l'enorme transcendència que tendran.

D'una banda, posem esment a les contribucions de l'any que ve. Enguany només ha estat paper. L'any que ja hem començat serà de pagar. I aquí ens veurem alguns ben estrets i tots sense cap rialla. L'Ajuntament no ha sabut ni volgut fer res: al cap i a la fi els doblers són per a ells i si ve al cas, ja ho miraran d'arreglar, almanco per als amics.

En segon lloc hem tengut l'acte central i més important de la tragicomèdia dels xibius de les platges de Campos. En definitiva, sis negocis com una catedral (que poden donar més de 10 milions nets cada any segons diuen) dins Campos que l'Ajuntament té mal adjudicats segons diu el Tribunal Superior de Justícia de Balears. Ara ja no són els quatre malenats de sempre (aquests que fan molt de renou i tenen poc torró) sinó un Tribunal de Justícia. Així i tot, se'n riuen del Tribunal i del poble quan el Batle diu que aqueix els ha recomanat recórrer. Realment pareix que se'n foten de tot. I quan costarà la papereta dels kioscs bars? Ningú ho sap. Qualcú ho ha calculat en molts de milions. Tants, que no es pot ni dir. Per no provocar infarts. La seva norma de conducta és carregar el mort a l'altre. I van escampant per Campos que tot és culpa de 4 afortunats que han jugat a la Loteria i els ha sortit bé en contra de l'Ajuntament. Ells prediquen -això de predicar sempre ha agradat molt- el liberalisme econòmic, i fins i tot devers Madrid, proposen netedat i ètica a la política i a les relacions polítiques, però aquell ja va dir «Feis allò que diuen i no el que facin».

Aquest assumpte no acabarà ara, és clar. Tendrem temps de veure'n de grosses. I si no hi posam remei... de mirar, callar i creure.

**COMPRI PRODUCTES
ETIQUETATS
EN CATALÀ**

Diuen que...

— Com més va, més vela.
 — Si el morraco de Sa Pobla - també conegut per Miquel Segura- ens amolla més indirectes sense aclarir res, no serem tan benèvolos com el rector de Sa Pobla. Qui avisa no és traïdor.
 — Fins i tot el pestilent El dia del mundo pretén embullar fil. En Macià Riera no sap amb qui juga.
 — Els podria anar tort.
 — Estan com a embambats. No diuen les coses clares. Potser perquè no saben com envestir. Au idò, endavant.
 — Al bordell que hi ha devers la costa de ca s'Hereumàs hi comencen

a volar corbs.
 — Encara no s'ha aclarit si és un ase o una somera l'animal esculpit al frontis de La Sala.
 — La gent de l'Associació de Veïns Camp de l'Ós van una mica copiu. s'haurien d'animar i fer-se més presents aquí i allà.
 — Què és d'un pebre si no cou?
 — Molts d'homenatges i molt de trull. I més estuferera encara.
 — El batle s'apunta a tot. A tot allò que li convé.
 — Que faci via. Perquè els dies aviat només tindran devuit hores, i n'hi ha molts de desencisats.
 — Ell tenia comandera/ va voler comandar molt./ Amb tanta fam com tenia/ el budell li tornà tort.
 — L'homenatge de l'OCB a Joan Veny es farà molt possiblement a principis del mes d'abril. No perdeu el fil de la notícia.
 — Haurien de penjar la bandera dels USA al frontis de La Sala. Així n'hi hauria més moltes.
 — Per Nadal, Unió Campanera ha felicitat entitats i gent de confiança.

Deuen fermap caps i donar una nova empena a les eleccions de l'any que ve.
 — Val més lo dolent conegut que lo bo conèixer?
 — De la Plaça de Sa Creu en parlarem el mes que ve. Aquest mes no ens ha llegut posar les fites netes, com us havíem promès. Hi ha hagut massa festes.
 — Enlloc de fer festa dia 10 de gener, haurien pogut triar dia 3 de febrer que és Sant Blai.
 — Com més embafats estam, més festes vénen.
 — I això que enguany Pasqua cau a principis d'abril.
 — A S'Eixam li volen canviar el nom i posar-li El Enjambre.
 — Més d'un campaner ja se n'afliuxa d'anar-hi.
 — Fer el Servei Militar és perdre el temps quan més el necessites.
 — El campaner, el felanitxer, el pollencí, el ciutadà i el solleric són llengües diferents.

CRISTALLERIA PERELLÓ

Acristallaments en general

Carrer Palmer, 1 Tel. 65.00.95
07630 CAMPOS

Restaurant Sa Travessia

ESPECIALITAT EN CUINA MALLORQUINA

Local per a Bufets de Noces,
Comunions, Batejos, etc.

Ctra. Campos Lluçmajor, Km.1 • Tel. 65.23.37
07630 CAMPOS

ADOQUER ELECTRÒNICA

Tècnic especialista en telecomunicacions

Reparació i Muntatge:
Parabòliques • Alarmes
T.V. Vídeo • Antenes • Hi-Fi

Algua, 17 • Tel. 65.26.86 • 07630 CAMPOS

Tècnics especialistes en electricitat
i electrònica. Instal.ladors autoritzats.
**Reparacions, Muntatges, Instal.lacions
elèctriques en general.**

Algua, 17 • Tel. 65.26.86 • 07630 CAMPOS

Vos recomanem

una pesseta d'aquestes tan petites.

- No fer cas al Govern de Madrid quan ens diu que al 94 sortirem de la crisi. Si ho proclama és que no serà vera.

- No jugar tant.

- 107 mania, Anàrquic Call, Fau Catafau Club, Aladern, Feim dissabte, Julivert, 107 Esport, Boulevard Cinema. Totaixò a Call Vermell Ràdio, al 107.7 de la F.M.

- Comprar en vídeo el magnífic western de Clint Eastwood, «Sin Perdón». Només són 1.995 pessetes.

- El darrer disc dels «Celtas Cortos», «Tranquilo Majete».

- Fer les vostres fotografies en blanc i negre. Són un poc més cares però queden magnífiques.

- Regalar a la vostra parella un clàssic de la poesia amorosa hispànica *Veinte poemas de amor i una canció desesperada* del sempre enyorat poeta xilè Pablo Neruda. Perque llavors diguin que els de Ressò som pitjors que l'home del sac.

- Donar l'enhonorabona als del Centre Cultural per la interessantíssima exposició que varen organitzar per aquest Nadal sobre literatura popular catalana.

- També donar-la a L'O.C.B.-Campos pel concert de Sant Esteve que cada any organitzen. Enguany Miquel Àngel Aguiló, va ser un magnífic concertista que deixà petita la sala de cultura de «Sa Nostra» de gent que hi va anar.

- Escoltar qualsevol de les peces musicals que el compositor italià Nino Rota va fer per a moltes de les pel·lícules de Federico Fellini. En especial «Mia Malinconia», tema principal del film fellinià per excel·lència «Amarcord». Podeu trobar algun disc seu a qualsevol botiga de discos de ciutat.

- Un parenostre per l'any nou. A veure si és bastant millor que el passat.

- Albert Camus «*Noces/L'Estiu*». Ed.62. «Les millors obres de la literatura universal». Un llibre al·lucinant d'un escriptor que ara hagués fet 80 anys i que va morir jove en un accident

de cotxe. Deixà un bagatge vital de saber estar en el món i pel món. Autor sempre d'actualitat; de capçalera.

- «*Duets*» d'Elton John i «*Paul is Live*» de Paul Mc Cartney. Bona Música.

- Juan Goytisolo. «Cuadernos de Sarajevo». Un intel·lectual dels que ja no es veuen. Testimoni de què els desastres de Iugoslàvia ocorren en realitat. Crims, dolenties fetes premeditadament que es podrien evitar.

- Anar a veure els partits de l'equip de preferent del C.E. Campos. Va molt bé.

- Anar a veure els partits de tots els equips de futbol, de bàsquet, i de futbollet campaners.

- A més de tot l'esport en què hi participen campaners.

- No perdre-us la sèrie que comença a TV3 sobre la llegenda del Comte Arnau. Hem de veure coses fetes aquí, sobretot si hi surt n'Ariadna Gil.

- Llegir «*La tabla de Flandes*» de n'Arturo Pérez Reverte.

- Deixar el vídeo i anar al cinema.

- Els setmanaris interessants que tenim als quioscs: *El Temps*, *El Jueves* i *Migjorn*.

- Penedir-vos si no heu col·leccionat els vídeos sobre la Mediterrània que regalava *El Temps*.

- Qualsevol dels discs de Midnight Oil, són d'Austràlia, i són els millors.

- Fer una volta els dissabtes a vespre pels bons pubs de la vila; i si hi ha temps pegar un bot fins a Montuïri.

- Anar als concerts que fan els grups de la comarca. Els Midnight Blues Band de n Miquel Fidever ho fan molt bé.

- Aprofitar un dia de festa per anar a fer un partit de futbollet amb els amics.

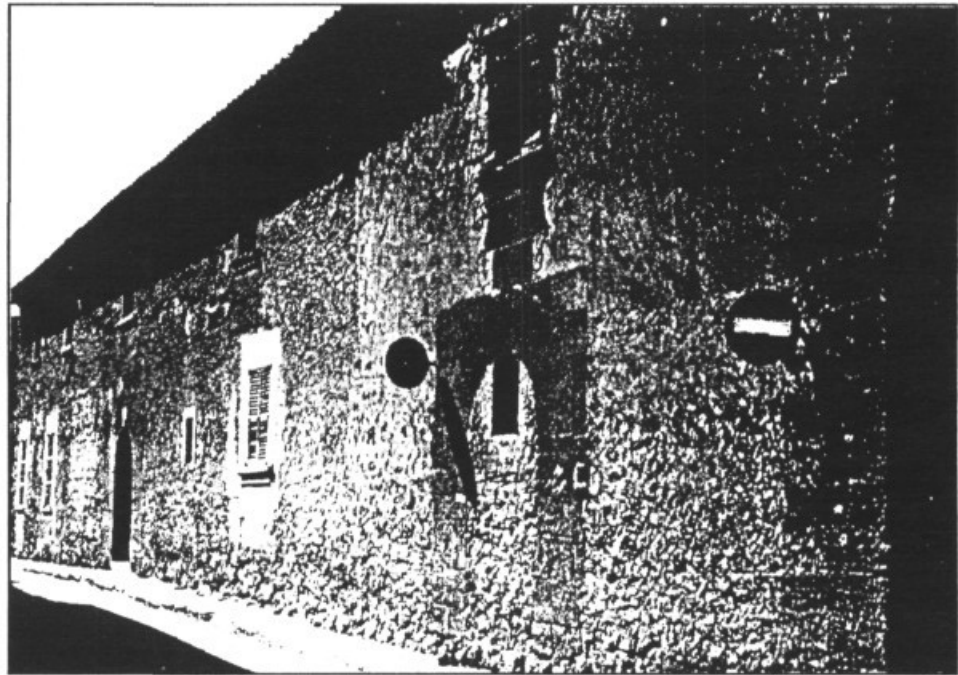
- Deixar de veure les bajanades de Tele 5 i fer coses més interessants.

- Començar a preparar les disfresses per Sa Rua.

- Sortir, trescar, passejar, veure món.

PUBLICITAT A RESSÒ: Maria Bauçà • Tel. 65.01.47
Laborables: de 17'30 h. a 20'00 h.

EDITORIAL

En el centre neuràlgic de la nostra vila ha començat amb bon peu i encert, la compta enrera, per dur a terme les obres, tant de temps sospirades, de l'endarrocament del antic i vell casal de Ca'n Pere Ignaci, mercé a la esplèndida d'una volguda i ancestral família camponera, per perennal recordança del seu progenitor, bon homo, noble, humil i millor persona, que en el decurs de una fecunda vida, tant va estimar i saber afalagar al poble on va nèixer, ha volgut ofrenar al poble, sens cap condició a l'Ajuntament, un ample solar de més de mil metres quadrats, ubicat en el cor de la vila, a on tantes gernacions i nissages camponeres, somniaren a tothora, bastir-hi la Plaça Major, tant de temps mancada d'una àgora adient i espaiosa, centre de reunió per les grans festes i les solemnitats de les festes jubilaris, els dies esplendorosos i alegres de la nostra història fecunda i gloriosa.

Ara sols resta que el nostre Ajuntament tan democràtic i amb ganes de fer feina, i que tantes proves ens ha donades envers la modernització de la nostra vila, dins tots els ordes; Culturals, Esportius, Socials i Econòmics, s'enfronti amb fe i coratge devant una etapa crucial de l'història de Campos, la volguda vila que tant estimam els camponers.

Ens manca també un Mercat Cobert, tan necessari degut a les disposicions sanitàries vigents, com també per les comoditats de la població, per defugir del sol i la calor; el fred i la pluja; la pols, les mosques i els insectes que arreu de l'any està exposat el mercat dels dijous i dissabtes en el decurs de tot temps, a la Plaça de sa Creu.

Nos ha arribat l'hora de les grans decisions i les reformes ben fetes que hem d'ofrenar a les novelles generacions que un dia han de continuar la vida i el desenrotllament d'aquest poble treballador i honrat, per fer más agradable l'estada i l'habitatge d'una colectivitat de prop de set mil ànimes, on puguin gaudir de les comoditats públiques i modernes, dins el cicle que ens ha correspost viure; temps conflictius, farcits de atemptats, robatorum, mancats de la més elemental fraternitat i convivència de les noves generacions, caminant amb fermesa i esperança, de cara a un futur esplendent, descobrint novells horitzons i medis de viure, lluitant dins un món que cerca i vol la pau, el benestar i les comoditats de tots els que amb ilusió trepitjam el cavall vermell d'aqueixa terra dels nostres amors i esperances.

Pla 5 B, una possible ajuda a l'Agricultura Balear

Al Consell de Govern celebrat dia 13 de maig de 1993 i a proposta de la Conselleria d'Agricultura i Pesca es va acordar demanar al Govern Central la sol.licitud a la Unió Europea, encara llavors Comunitat Econòmica Europea, de la inclusió d'una nova sèrie de pobles, entre ells Campos, en el Programa Operatiu del «Pla de Desenvolupament de les Zones Rurals de les Illes Balears de l'Objectiu 5B». La Unió Europea va acceptar, en dates properes a Nadal, la sol.licitud i aquesta desició va ser, sens dubte, una bona notícia «nadalenca» pée als pagesos campaners i externs i per tots aquells que estan vinculats d'una manera o altra al món agrícola.

Aquest programa europeu té com a objectiu impulsar el maltractat i abandonat sector agrícola des de quatre vessants diferents:

a) Accions destinades a disminuir costs en la producció, a millorar la qualitat i adequar el mercat de la oferta.

b) Actuacions de conservació de la natura, amb especial atenció en la prevenció d'incendis i regeneració de zones desertitzades pel foc.

c) Crear les infraestructures necessàries per al desenvolupament de tota l'agricultura i també el foment de les petites empreses no agràries, única excepció d'aquest programa agrícola.

d) Sistemes de formació de l'empresari i del treballador, per què els primers objectius puguin dur-se a terme amb la màxima efectivitat.

La part important d'aquest programa és que ha de ser una col.laboració entre la inversió privada i la pública.

Malgrat que la quantitat de la inversió no es decidirà fins a mitjan gener, el Govern Balear i el Govern Central han presentat un pla d'inversió d'uns 18.000 milions de pessetes. Per a aquesta inversió la Unió Europea subvencionaria un 45% amb una condició: que l'Administració (sia la que sia) o els inversors privats tirin endavant el projecte, invertint primer ells el 100% del cost. Posat el projecte en marxa, la Unió Europea retornaria, per tant, el 45% de la inversió feta.

El Govern Balear preveu destinar uns 2300 milions de pessetes anuals fins l'any 2000 pel programa 5B i pel 1994 es destinaran 1290 milions que s'incrementaran a partir de 1995.

El Conseller d'Agricultura i Pesca, Pere J. Morey va dir a Campos que aquest pla «precisa anar acompanyat d'una inversió privada que permeti garantir la productivitat de les inversions que es realitzin amb els doblers del programa europeu». Va remarcar la importància de la inversió de 2'5 pessetes per part de la iniciativa privada per cada pesseta pública, assegurant que aquest és el principal i darrer objectiu del programa 5-B.

Pere J. Morey va indicar també que el paper dels ajuntaments beneficiats és «aconseguir que les decisions es prenguin des d'abaix fins a damunt i no a l'invés».

Redacció.

Taller i Servei de Pneumàtics

M. BORDOY

Venda i Reparació de Pneumàtics
Equilibrat Electrònic
Servei de Reparació Vulcanitzats

Carrer Victòria, 57 (Cantonada Carrer Felanitx)
Tel.65.21.93 • CAMPOS

SA CIMENTERA, S. A.

MATERIALS PER A LA
CONSTRUCCIÓ

FABRICACIÓ PRÒPIA
DE CIMENT NATURAL

Carrer Cimentera, 38 • Tels. 65.02.54 • 65.08.73
07630 CAMPOS (Mallorca)

Una Sentència històrica que durà coa

L'Ajuntament ha perdut davant el Tribunal.

I en Piris pot perdre els Xibius en arribar la Sentència del Suprem

Els Xibius sempre han estat polèmics

RESSÒ havia advertit, com altres, moltes vegades aquesta possibilitat: l'Ajuntament anava per mal camí amb l'adjudicació dels bars i hamaques de les nostres platges: 6 lots per a una discòrdia i una il·legalitat com una catedral com ara ha reconegut el Tribunal Superior de Justícia de Balears, en la seva Sentència núm. 630 de 24 de novembre de 1993 deixant els drets dels particulars restablerts i adjudicant 4 dels 6 lots als recurrents, els quals tendran també dret a indemnització.

L'adjudicació dels bars de les platges sempre ha estat polèmica (vegeu Ressò núm. 10, agost 89).

El Regidor del PSOE, Antoni Ballester, va advertir clarament i sense pors del que passava ja al maig de 1990 (Ressò núm. 19) i posteriorment el PSOE enviava un escrit a Ressò argumentant contra el plec de condicions i contra l'adjudicació viciada per abril de 1991 (recordem que la primera adjudicació va ser al Ple de 10 d'abril, en temps del Batle Guillem Mas). El Regidor, única oposició real en aquells moments, A. Ballester, havia presentat un Escrit d'Al·legacions dia 1 de març contra el Plec de Condicions on manifestava el perill en què estava la concessió. Va ser desestimat per la Corporació al Ple de dia 4 de març. Seguia l'espectacle.

L'adjudicació dels quioscs-bars de les platges de Campos

L'Ajuntament, passades les Eleccions de maig de 1991, torna a enfrontar-se a la seva més greu papereta -pendent de l'anterior consistori- l'assumpte dels Bars de les platges. Una qüestió de milions i per tant, important. El nou Batle, Sebastià Roig, en lloc d'acabar amb un enfilall de despropòsits, segueix endavant d'acord amb el seu equip de govern (PP-UM-UC, així es presentaren a les Eleccions) i al Ple de dia 9 de setembre de 1991 intenten arreglar la situació fent l'Expedient enrera per arreglar-ho i afegir-hi informes que mancaven de totes totes. Dia 11 de febrer de 1992, fa quasi dos anys, adjudiquen definitivament els quioscs bars (6 lots) al Sr. José P. Piris i es redacten els contractes el 28 de febrer del mateix any.

Els recursos dels interessats

Interposen pel maig de 1991 Recurs de Reposició, això és davant el Ple de l'Ajuntament, el PSM -que va ser desestimat-, el Regidor del PSOE, Antoni Ballester i els particulars Guillem Bauçà, B. Morlà, M. Lerma i M. Adrover, tots ells contra l'adjudicació definitiva dels xibius al Sr. Piris per diversos motius però tots coincidents en què s'havia comès una il·legalitat deixant de banda l'oferta de doblers més important econòmicament per al poble i que s'havien comès diverses irregularitats.

Desestimats els recursos per silenci negatiu, els

Foto: Xesc Adrover

interessats particulars recorren al Tribunal Superior de Justícia dia 3 de juliol de 1991 que ara ha originat la Sentència de 24 de novembre proppassat tan important.

L'Ajuntament segueix endavant

El 9 de setembre, al Ple Municipal, es desestimen en el fons els recursos esmentats i únicament s'acorda tornar enrera l'Expedient perquè falten Informes Jurídic i Econòmic. Un cop tornades obrir les pliques l'11 de setembre de 1991 i després reunida la Mesa de Contractació una vegada més el 16 de setembre, passa l'Expedient a informe.

Informen l'Advocada Sra. Lourdes Mazorra (assessora eventual del Batle) i l'Economista (dia 26 de gener de 1992) -també assessora- Sra. Maria Antònia García Sastre. Aquesta darrera conclou que la millor oferta a llarg termini i tenint en compte el mercat turístic que -segons deia- aniria minvant és la del Sr. Piris Sintes, per a tots el Lots (tots els quioscs bars, hamaques, etc).

Això s'aprova, amb els vots de la majoria governant, PP-UM-UC, dia 11 de febrer de 1992.

El Recurs contenciós davant el Tribunal també segueix endavant

El judici va seguir el seu curs i presentaren conclusions les parts, dia 31 de maig i 21 de juny de 1993, després d'haver-se presentat el dictamen pericial econòmic pels prestigiosos economistes, Srs. Mariano Escoriza Gil, Joaquín Ferrer Oliver i Juan Sansó Tur. La votació del Tribunal va ser dia 12 de novembre proppassat.

La Sentència té importància per a tota Mallorca

Després de tot, el Tribunal dicta Sentència i disposa:

* que els Lots dels Xibius 1 i 2 (Son Durf i Es Murters) estan ben adjudicats al Sr. Piris (ja que no hi havia altra oferta).

* que el Lot 3 (Sa Creu d'en Tem) correspon adjudicar-lo al Sr. Lerma, el Lot 4 (Caseta des Motor) a la Sra. Adrover; el Lot 5 (Es Trenc) al Sr. Morlà i el Lot 6 (Raconada

✓ Dossier xibius

de s'Estany) al Sr. Bauçà.

Tots aquests pel preu oferit al concurs i pels anys oferits pels recurrents.

* que els interessats tenen dret a ser indemnitzats per l'Ajuntament.

* no s'imposen costos processals a ningú.

Aquesta Sentència, en resum i per no cansar, ve a significar que els Ajuntaments i les Administracions Públiques no poden contractar així com les ve en gana i sobretot que han de mirar pels interessos públics i que aquest pot ésser, com el cas que ens ocupa, que el benefici econòmic pel poble sia el millor. El Tribunal Superior de Justícia (la Sala del Contenciós Administratiu) ha deixat ben clar després d'aquesta sentència que no es poden cometre arbitrietats o irregularitats i que la decisió de contractar ha d'estar motivada adequadament, just a l'inrevés de com va succeir a Campos.

Segueix la història

El Batle davant aquesta feta es limita a seguir pel camí d'allargar les coses. El Ple Municipal de dia 9 de desembre acordà amb el vot en contra del PSOE i les abstencions del PSM i amb els vots a favor del PP-UM-UC presentar

recurs de cassació davant el Tribunal Suprem que va a Madrid. Així resta pendent, a hores d'ara, de saber què passarà al Suprem, si el Tribunals admetran el recurs, si intervendran els particulars i si això serà ràpid o no.

Redacció.

Foto: Damià Prohens (Foto Vidal)

— Els xibius deven donar molts de doblers quan moven tanta de gent.

Les xifres

L'Ajuntament va adjudicar tots els Lots del xibius al Sr. Piris amb aquestes condicions de preu i temps:

LOTS	CÀNON ANUAL	ANYS
Son Durí (1)	800.000'—	12
Es Murters (2)	2.000.000'—	12
Sa Creu d'en Tem (3)	5.700.000'—	12
Caseta des Motor (4)	5.700.000'—	12
Es Trenc (5)	6.700.000'—	12
Racó. de S'Estany (6)	7.000.000'—	12

Això fa un total de 29.700.000'- pts a pagar anualment com a cànon pel Sr. Piris, a més d'acomplir les condicions del Plec pel que fa a construcció i explotació. I això durant 12 anys, al marge d'interessos, puja dels beneficis, depreciació de l'amortització etc.

El Tribunal Superior de Justícia de Balears ha disposat a la seva Sentència de 24-11-93 que les adjudicacions hauran d'ésser així i ha condemnat l'Ajuntament a estar i passar per això:

LOTS	ADJUDICATARI	CÀNON ANUAL	ANYS
1.—	SR. PIRIS	800.000'—	12
2.—	SR PIRIS	2.000.000'—	12
3.—	SR. LERMA	6.500.000'—	06
4.—	SRA. ADROVER	6.500.000'—	31-12-95
5.—	SR. MORLÀ	8.000.000'—	06
6.—	SR. BAUÇÀ	10.310.000'—	10

Això faria un total de 34.110.000'- pts anuals a recaptar per l'Ajuntament des del primer any de contracte, podent tornar treure a concurs els lots quan acabassin el seu període de contractació atenint-se a les condicions econòmiques més favorables per a l'Ajuntament i per al poble.

Segueix ⇨

Parlen els interessats

Hem aconseguit unes breus però significatives declaracions dels interessats que de moment han guanyat el pleit a l'Ajuntament defensant que amb ells s'havia produït una greu injustícia i una mala actuació municipal. Ara la Sentència els ha donat la raó.

Els quatre, Margalida Adrover, Miguel J. Lerma, Bernat Morlà i Guillem Bauçà, reunits han coincidit en les més que clares respostes.

Ressò.- Com valoreu aquesta Sentència del Tribunal Superior que bàsicament us dona la raó en tot?

Estam molt contents de la sentència perquè ens dona la raó en quasi tot i sobre tot perquè diu ben clar que l'Ajuntament ho ha fet malament. Nosaltres només volfem justícia. És, per nosaltres, una primera passa.

Però així i tot haguéssim estat més contents si haguéssim guanyat de tot, perquè així s'hagués vist més clara la mala actuació, que ho és, dels qui comanden, i a més noltros no hauríem de pagar les despeses d'advocat i judici que són, com vos podeu imaginar, grossíssimes.

R.-Per què creis que l'Ajuntament recorre al Suprem, a Madrid, en una paraula?

Perquè els qui comanden a l'Ajuntament són allà i hi volen seguir estant i volen seguir sucant la llimona fins que n'hi hagi. I mentre això estigui amb judicis se pensen que podran seguir.

Perquè ara tots els perjudicis des pleit ho paga el poble i no ells.

I perquè amb es recurs guanyen temps i allarguen es trull fins que hagin passat les eleccions, si els surt bé la cosa, i segurament serà un altre Ajuntament els qui n'haurà de sortir. I serà molt complicat i costós. Nosaltres ens demanam, si haguessin de respondre ells amb el seu patrimoni, què hagués passat?

R.- Davant el recurs de l'Ajuntament al Suprem, pensau demanar l'execució provisional de la Sentència que ja teniu?

Nosaltres sabem que això existeix i és possible perquè ens ho ha explicat l'advocat i li hem demanat que ho esudiï a fons per aleshores sospesar que és allò que més ens convé.

Els noms

Guillem Mas Sastre, Batle en temps de la primera adjudicació del xibius per Unió Campanera.

Antoni Ballester, Regidor del PSOE que va recórrer tot d'una i va advertir les il·legalitats. El TSJ li ha donat indirectament la raó.

José P. Piris, és Administrador únic de Suministros y Servicios Playa SL al concurs i és adjudicatari en la segona i tercera adjudicació. Conegut industrial lleter.

Guillem Adrover Lladó, és qui reserva al Registre Central la denominació de la S.L. que hem esmentat abans. Anteriorment ja havia explotat el negoci de quiosc bar i hamaques.

Sebastià Roig, Batle actual. Ha propiciat la tercera adjudicació i ha promogut el recurs davant el Suprem. Regidor en temps de l'anterior legislatura ja va votar a favor de tots els acords d'adjudicació.

Guillem Adrover, Antoni Lladó, Rafel Mas, Joan J. Molina, Onofre Ballester, Maria Moranta, Andreu Ginard i Magdalena Rigo, tots Regidors de l'actual Ajuntament que aprovaren l'adjudicació l'11-2-92 i acordaren presentar recurs al Suprem. Alguns d'ells ja eren presents a l'anterior legislatura.

Pere Escalas, actual Regidor del PSOE, ha votat en contra de presentar recurs de cassació.

Sebastià Covas, Joan Juan i Joan Montserrat, actuals Regidors del PSM: han mantingut una actitud ferma davant tot el procés sofert per la concessió dels xibius denunciant al darrer Ple de 9-12-93 les irregularitats i les possibles responsabilitats personals.

Margalida Adrover, Bernat Morlà, Guillem Bauçà i Miguel Lerma, recurrents que havien presentat millors ofertes (millor cànon i menys anys) segons el Tribunal Superior. L'actual Sentència els dona la raó.

Josep Nolla, Secretari Accidental de l'Ajuntament de Campos abans.

Sebastià Portell, actual Secretari Interventor de l'Ajuntament de Campos.

Ma Antònia García, economista assessora eventual que informà positivament la concessió dels xibius al Sr. Piris. Està casada amb el segon Batle de l'Ajuntament de Palma.

Miquel Alenyar, economista que dictaminà negativament al Tribunal Superior i contra la proposta econòmica del Sr. Piris.

Mariano Escoriza, Joaquín Ferrer i Juan Sansó, economistes prestigiosos, perits judicials que dictaminaren com a millors proposicions econòmiques les de Lerma, Adrover, Morlà i Bauçà, contra el Sr. Piris i l'Ajuntament.

Lourdes Mazorra, Advocada, assessora eventual del Batle, que informà l'expedient abans de l'11-2-92, Ple per aprovar l'adjudicació al Sr. Piris.

Lorenzo Cavaller, Advocat del Sr. Piris.

Bartomeu Colom, Advocat dels recurrents, que han obtingut una Sentència favorable del Tribunal Superior.

Gabriel Fiol, Magistrat de la Sala del Contenciós Administratiu, redactor de la famosa i històrica Sentència núm. 630 de 24-11-93.

Segueix ⇨ Segueix ⇨ Segueix ⇨ Segueix ⇨ Segueix ⇨

Entrevista als caps dels Grups Polítics de Campos

Ressò ha volgut saber l'opinió dels tres grups polítics representats a l'Ajuntament sobre el tema dels xibius i sobre el balanç de la gestió municipal del passat any. Només han contestat el representant del PSOE i el del PSM. Sebastià Roig, cap de llista del PP no ha volgut fer cap declaració.

• PREGUNTES •

- 1.- Com valoreu la recent sentència del Tribunal Superior sobre els quioscs-bars de les platges de Campos?
- 2.- Quin balanç feis de l'any 93 i com es presenta el 94?

PERE ESCALES,
regidor del PSOE.

1.- Al Ple de l'Ajuntament el regidor del PSOE ja va exposar que la sentència venia a donar raó a la postura que havia mantingut sempre el nostre partit de què les adjudicacions fetes havien estat incorrectes i presuntament il·legals.

La valoració que en fa el partit és la de que s'hauria de fer cas de la sentència i adjudicar els quioscs-bar segons la sentència emesa per Tribunal de Justícia, ja que allargar el procés, segons la nostra opinió, no fa més que perllongar l'actual situació, la qual cosa no pot fer més que augmentar les possibles indemnitzacions i mantenir una situació injusta respecte de les persones a les quals correspondria l'administració de dits establiments.

També creim que és important tenir en compte que si a partir de la sentència es donassin els quioscs-bars als que correspon significaria que essent millors postors que els que actualment els administren, això suposaria un augment en els ingressos de l'ordre de cinc a sis milions de pessetes per any.

2.- L'any que estam acabant en general hem de convenir que ha estat un dels més dolents quan a l'economia, l'augment de l'atur és una de les importants preocupacions al llarg de l'any així com la crisi de les petites empreses. Quan al sector agrícola i ramader ha continuat patint els mateixos inconvenients dels darrers anys, s'ha aguditzat la recessió en el sector de la construcció. Pràcticament no hi ha hagut concessions de noves llicències per a la construcció de nous habitatges al terme de Campos.

Tot això ha repercutit en els ingressos de l'Ajuntament i ha fet evident l'optimisme de les previsions dels Pressuposts, la qual cosa ha duit com a conseqüència una falta de liquidesa que s'hagut de solventar recorrent a préstecs bancaris que han duit a l'Ajuntament a un endeutament que el nostre partit ja considera perillós per al manteniment futur dels serveis de l'Ajuntament.

Pel que fa a l'any 1994 hi ha algunes dades que poden fer que ens trobem un xic més optimistes. Pareix que s'està animant el mercat immobiliari, sobretot per la devaluació de la pesseta que ha fet que alguns estrangers hagin comprat vivendes a Sa Ràpita, cosa que pot reanimar el sector de la construcció i que pot revitalitzar altres sectors de la nostra economia.

Un altre motiu d'esperança és el de què el nostre poble hagi estat inclòs en el programa 5B de la Comunitat Econòmica Europea que podria ser un alicient a l'agricultura campanera si es promouen, des del propi poble, projectes que puguin realitzar-se i que duguin nova il·lusió al deprimat sector agrícola campaner a través de les ajudes comunitàries.

SEBASTIÀ COVES,
regidor del PSM.

1.- Ens ha alegrat i ens ha sabut greu al mateix temps. El Tribunal ens ha donat la raó. Sempre hem dit que l'Ajuntament no havia actuat bé i la cosa estava massa clara. Creim també que haurà servit perquè molta gent vegi que una majoria absoluta no és bona per al poble. La gent no està informada de tantes i tantes coses que no es fan bé i n'hi ha d'haver una un poc grossa com aquesta perquè la gent se'n temi.

D'altra banda, com deia, ens sap greu i ho considerem molt preocupant per les conseqüències econòmiques que el compliment d'aquesta sentència pot arribar a tenir per l'Ajuntament, és a dir, per als campaners. Ara això encara covarà un poc més i ja veurem què passa quan el Tribunal Suprem contesti el recurs.

2.- D'ençà de les darreres eleccions municipals no hem vist una actitud, una capacitat, una competència o unes iniciatives que, en general, puguem elogiar, sinó al contrari. Anam passant i passant i entretenint l'opinió pública amb paraules i projectes i ajornant-ho tot per a un futur imprecís.

Mentrestant la situació econòmica de l'Ajuntament va empitjorant i no veim unes pautes a seguir, uns criteris de prioritats responsables i amb coratge per envestir a algun projecte important i necessari.

Nosaltres seguirem amb la nostra tasca com a oposició, si bé hem de dir que perdre les votacions amb 9 o 10 vots en contra arriba a fer perdre un poc la il·lusió de presentar propostes i fer suggeriments. Esperam que de cara al 94 hi hagi un canvi en la manera de fer les coses (ja ho veim difícil) i es pugui redreçar la marxa de l'Ajuntament per bé de tots.

Ara fa poc hem tengut la notícia de la inclusió del nostre municipi dins el programa europeu 5B i això pot suposar un incentiu important per a l'economia campanera, que ben necessari ho té. Potser els doblers que vénguin de Brussel·les compensin un poc els que se'n van cap a Madrid i no tornen (davant la passivitat i consentiment dels governants locals).

COMPRI PRODUCTES

ETIQUETATS

EN CATALÀ

El millor concert de Sant Esteve

Des de fa quatre anys, l'Obra Cultural Balear de Campos organitza, el dia de la segona festa de Nadal, el 26 de desembre, el Concert de Sant Esteve de música clàssica. Enguany, en aquesta quarta edició es va convidar el conegut guitarrista campaner i professor del conservatori de Palma Miquel Àngel Aguiló Larriba, de ca s'apotecari Rosa, que ja s'havia encarregat del I Concert de Sant Esteve, l'any 1989.

Es feren els preparatius pel diumenge a les vuit i mitja del vespre, a la sala de cultura de «Sa Nostra», que va col·laborar en l'organització. El matí dia assenyalat, emperò, Miquel Àngel es va trobar afectat per un començament de grip. Malgrat tot, quan va venir l'horabaixa, es va aixecar i, a les vuit feia acte de presència, disposat a realitzar el concert, a pesar de les males condicions físiques en què es trobava.

La veritat és, però, que ningú dels assistents ho vàrem notar. Si no ens ho hagués dit, no ho hauríem sabut, ja que, Miquel Àngel, va realitzar una de les millors actuacions de la seva vida, deixant bocabadat el públic, que no s'aturava de fer manballetes. L'elecció d'un magnífic repertori i les

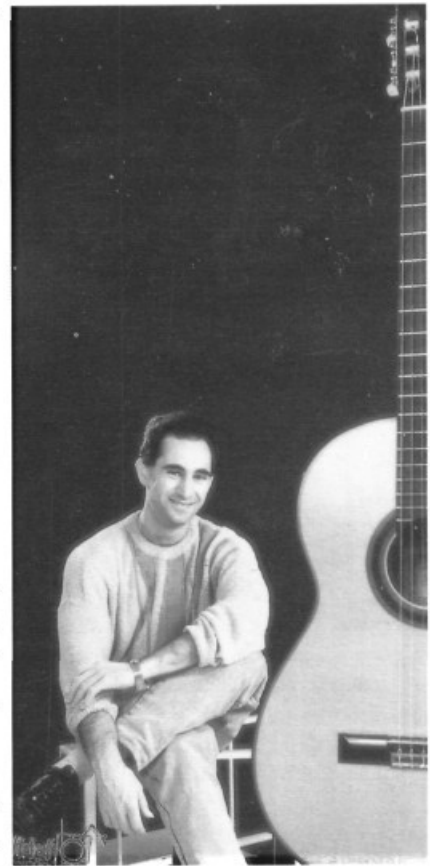
grans dots interpretatives del campaner varen fer els delits dels assistents. Alguns, inclús, una vegada acabada l'exhibició guitarrística – que només així es pot qualificar –, varen acudir a demanar-li autògrafs, especialment gent externa.

El tema que més va impactar el públic va ser *A l'alba del darrer dia*, de F. Kleinjans que, com el mateix intèrpret va explicar, narra la darrera nit dins la cel·la d'un pres al que han d'ajusticiar quan surti el sol.

En Miquel Àngel, en definitiva, va demostrar per què va guanyar, l'estiu passat, el concurs de Vélez – Málaga.

Quant a públic, també va ser el Concert de Sant Esteve més concorregut: hi va arribar a haver més gent dreta que asseguda. Les cinquanta cadires de la sala de cultura de «Sa Nostra» varen ésser poques pel centenar de persones que ens vàrem donar cita per escoltar en Miquel Àngel. I no hi havia només campaners, sinó també persones dels pobles veïns i gent venguda de Palma. Inclús hi hagué una nutrida representació del grup de dones que, per aquestes dates, fan exercicis espirituals a la finca de sa Carrotja.

Jaume Lladó

— Miquel À. Aguiló, un prodigiós de les cinc cordes, que ens va deleitar amb una excel·lent interpretació, el dia de Sant Esteve.

Foto: Foto Vidal

12

A CAMPOS MOBLES SALAS

Miquel Vidal
Mobles de Cuina

Nord - Roure - Teka i Fòrmica

Tota classe de mobles, empotrats i a mida
(Pressuposts gratuïts) • DESCOMPTES

Bisbe Tallades, 11 • Tel. 65.07.58 • CAMPOS

Clínica Dental i Estètica Infantil i Adults

Dr. Miquel Bennassar i Obrador

Metge Estomatòleg, Tractaments infantils,
Ortodòncia i estètica dental, Emblanquiments,
Prevenió de càries, Pròtesis i
Prevenió de malalties de les Genives.

IMECO • ASISA • PREVIASA • SANITAS • NOVOMEDIC

Clínica Dental i Estètica Infantil i Adults

Dr. Felip Ramis (Ortodòncia)

Cosme Mª Olliver, 14 (Carrer des vi)
Tel. 65.21.14 (Horabaixes) CAMPOS

PERFUMERIA VIDAL

Perfums i Cosmètica

Carrer Creu, 28 • CAMPOS

BODEGA VIDAL

Especialitat en vins de reserva

Carrer Creu, 28 • CAMPOS

✓ Local

Damià Huguet participà en les sessions del P.E.N. Internacional

A mitjan mes de desembre varen tenir lloc a Palma les jornades del PEN CLUB INTERNACIONAL, amb diversos debats sobre «Traducció i drets lingüístics». Com a cloenda dels actes es va celebrar una lectura poètica en la qual hi participaren escriptors de països tan diversos com Turquia, Polònia, Escòcia, França, Portugal, Eslovènia, etc. Poemes que foren editats en un llibre titulat «Polifonia en dotze veus», amb la versió original de cada un d'ells i la traducció en anglès.

El campaner Damià Huguet va participar en aquesta lectura amb el poema que reproduïm en versió anglesa. De tota manera el llibre es troba a les llibreries.

August

Damià Huguet

Among such meagerness there doesn't seem to be
much salty greyish ground spitting mud in the sun.
The road that can't be seen ignores the cobbles there are;
and summer's skin searches for the yellows of the dust
sprinkling the fields with its perfume of salt,
chasing the future with yesterday's stones.

Here without any wind effacing the unforeseen,
eye's breath does not receive the fire that covets all.
The bad weather destroys the earth that's good for us.
We look at the sea far away, and the bridges that are no longer;
because our blood will drink the evil's breath it draws,
timidly perhaps, like gardenias in full bloom.

English translation: Montserrat Abelló

MATEU NICOLAU URREA

Gestió i assessorament fiscal i empresarial

Síquia, 12 • Campos A 10 Tel. 65.03.45

AUTO ESCOLA

**Tota classe de
permisos de conducció.**

Carrer Plaça, 24
Tels. 65.28.28 • 65.00.80
07630 CAMPOS

lladó

GABINET lladó S.P.C.

GESTORIA ADMINISTRATIVA

ASSESSORIA FISCAL I LABORAL

*Corredoria
d'assegurances*

Carrer Creu, 12 • Tels 65.07.81 - 65.21.42 • Fax. 65.21.95
07630 CAMPOS - BALEARNS

Ha mort Es Capellà Catoi, organista

Foto: Foto Vidal

Dia 24 de desembre passat, dissabte de Nadal, als 93 anys moria Mossèn, Bartomeu Ballester, Es Capellà Catoi, com era conegut arreu de la Vila.

Campos el va deixar partir -després d'alguns homenatges avui ja llunyans- sense cap rebumbori, potser per les festes nadalenes, pel seu desconeixement, perquè tot és relatiu o per una mescla de tot un poc.

Dilluns de festes, dia 27, a la Parròquia de St. Julià s'hi va celebrar el funeral pel seu repòs etern. L'havien enterrat també sense solemnitats, com un campaner més. I potser li agradàs així.

La Coral de Sant Julià va dipositar un ram de flors a la seva tomba ben expressiu dels sentiments de gratitud cap a un dels poquíssims músics campaners de renom.

La Coral, com pertocava i com era d'esperar, va entonar els cànctics que acompanyaren la missa funeral, amb emoció, que es va notar en més d'una ocasió, i amb senzillesa.

Vàrem poder sentir present a Mn. Ballester en sentir dues de les seves composicions musicals més conegudes a Campos: l'*Himne a la Parròquia* -cant d'entrada- i l'*Himne del Centenari* -cant de comiat-. El Capellà Catoi, home senzill i vital, com ho demostra la seva activitat musical, devia estar content de sentir «Veni cantem alegres, la Diada». Perquè aquest és un Himne que a Campos canten a les Solemnitats més grans. I era el «Nostro Temple

Centenari» el que acollia més de 20 capellans, varis Canonges, el President del Capítol Catedralici i el Bisbe per pregar a Déu per ell.

El *Sanctus* i l'*Agnus Dei* de Perossi fou una mostra de l'homenatge de la «seva» Coral, la més propera i significativa per a ell.

Unes peces de la Missa de Difunts, entre elles el *Kyrie*, també varen acompanyar i donar solemnitat, com també ho va fer el cantaire Bartomeu Melià amb la seva veu posant-hi allò d'entrançable que comporten l'admiració i l'amistat.

El Sr. Bisbe, D. Teodor Úbeda, va elogiar la figura de D. Bartomeu i ens la va espinzellar una miqueta.

En acabar, la Seu de Mallorca, representada pel Canonge Suárez, President del Capítol Catedralici, va retre un senzillíssim homenatge a Mn. Ballester procurant la interpretació de mans del seu Organista titular, Mn. Veny, de la peça popular *Vou veri vou* per ell harmonitzada i tant cops interpretada.

És cert que el funeral no va tenir una assistència massiva i això no hauria de sorprendre ningú. El poble acudeix pels seus motius i no per uns altres. Així i tot, mancaven persones que, ens sembla, que no estaven al seu lloc aquest dia, en no ser que tinguin una disculpa adequada.

Mn. Bartomeu Ballester, segons els qui el varen conèixer i segons demostra la seva vida, no desitjava grans homenatges.

El seu traspàs hauria de marcar un punt definitiu de treball en pro de la Música i dels músics del nostre poble. Per consulta de tothom ben prest hi voldríem veure l'obra musical i intel·lectual de D. Bartomeu. Altres iniciatives particulars o públiques, de l'Ajuntament o de la Parròquia, d'elogiar la seva figura s'haurien de mesurar ben molt, no perquè no s'ho

El seu traspàs hauria de marcar un punt definitiu de treball en pro de la Música i dels músics del nostre poble

I a Coral, com pertocava i com era d'esperar, va entonar els cànctics que acompanyaren la missa funeral, amb emoció, que es va notar en més d'una ocasió, i amb senzillesa.

mereixi sinó perquè no sien simples focs artificials sense constància ni eficàcia per Campos.

No és que el nostre Mn. B. Ballester, Organista, fos en Couperin o en Saint-Saëns, com la Seu de Mallorca no és *Saint Gervais* o *La Madeleine* de París i convendria tenir-ho present, però els campaners amb mèrit els hem de conèixer i reconèixer per anar reconstruint la nostra malmesa dignitat i la nostra empobrida història.

Pere Ollers.

RESTAURANT CAZADORES

DIRECCIÓ FAMILIAR

CUINA
MALLORQUINA

MENJAR PER ENDUR-SE'N

Ctra. Campos a La Ràpita, Km. 6'5
Tel. 64.03.70 • CAMPOS (Mallorca)

El darrer càntic de Mossèn Bartomeu Ballester

Bartomeu Ballester i Monserrat va morir a Campos, la seva vila nadiua, en plenes festes nadalenques. Tenia noranta-tres anys i la seva obra, eminentment musical, conforma el treball de més de setanta anys de dedicació a l'ofici que més apreciava, la d'organista.

Nascut a Campos l'any 1900, estudià al Seminari de Palma. Una vegada ordenat sacerdot amplià els seus estudis musicals a Sabadell, i posteriorment a París. L'any 1947 obtingué el benefici d'organista a la basílica de la Mare de Déu del Pilar de Saragossa, i l'any 1951 tornà a Mallorca com a organista de la Seu de Palma. Va donar concerts a diverses ciutats europees: París, Brussel·les, Amsterdam, Madrid. Ja jubilat retornà al seu poble on la seva obra i la seva personalitat fou elogiada per l'Ajuntament de Campos amb reconeixements diversos.

Entre la seva nombrosa obra musical destaca especialment *Casa pagesa*, composta l'any 1969 sobre un poema de Maria Antònia Salvà. A més, hi destaquen les obres per a orfeó *Mestre Pirris té un bou*, *Fantasia* (dedicada a Abel M. Decaux), *Ran de Mar i Lo que diu una cançó*, entre d'altres. Així

Foto: Foto Vidal

com versions d'una infinitat de cançons populars: goigs de Nadal, Pastorells, etc. És autor també de *L'Himne a la nostra parròquia*, o *Càntic al poble de Campos*, i *del Càntic Nacional de España* (1933), amb lletra del també campaner Guillem Bennàsser Vanrell.

Home cordial i amabilíssim sempre, la seva figura surava pels carrers de la vila en la seva senectud. Al marge dels magnífics concerts que

va oferir a l'església de Campos, era un mestre que han elogiat els qui varen tenir la fortuna de rebre els seus sabers i els seus consells. Ara, després del seu traspàs, ens queda la seva obra, una obra densa i humil, de vegades apassionada i modèlica. Tot un estímul.

Redacció.

Carrer Mossèn Bartomeu Ballester, Organista.

No és un nom de batalla absurda i segadora de vides, com totes. No és un nom de general-criminal a sou. No és cap nom de cacic. No és cap nom imposat per una història grisa i trista.

Hi ha noms bells per escriure a les cartes i per dir on vivim, on anam o venim: Els noms de carrers que es diuen com un peix, un vent, una flor, noms de poetes, pintors, estudiosos, músics...

Dia 23 de novembre de 1986, festivitat de Santa Cecília, patrona de la música, el poble de Campos honorava, i s'honorava a ell mateix, a Mossèn Bartomeu Ballester dedicant-li l'anteriorment anomenat Carrer Verònica.

Foto: Damià Prohens (Foto Vidal)

Cap on anam, Campaners?

Hem encetat un nou any i, amb bon ull, més que fer un resum -com potser pertocaria- del que ha succeït, del que hem fet, o d'allò que no hem pogut fer durant tants de dies i tantes hores els campaners, tal vegada convendria obrir-nos de pinte-en-ample a les perspectives de futur que entreveim; sense oblidar gens ni mica el passat, i tenint molt d'esment a aquest present que ens toca viure, suar i agrair: un pic a l'any.

Posats a ser sincers, del que es tracta no és de ser optimistes ni pessimistes respecte a les diverses perspectives de millorament que se'ns ofereixen per a l'any que tot just ara encetam; ni d'acceptar la postura còmoda i conformista de tombar el coll entre tanta desídia de vinclar el nostre parer -i l'efectivitat personal- als vents esqueixats que de cap a cap d'any remouen les venes d'aquesta vila on vivim i volem viure. És necessari que reneixi l'entusiasme, evidentment; que minvi el pessimisme i el desencís. Sense esser moralistes, ni pragmàtics, tots volem i desitjam un futur millor.

Aquest any -noranta-tres d'aquest segle- que ara tot just hem eixugat, amb

pols i suor, és, de fet, un any més dins la petita, minúscula història del nostre poble: significa i representa una passa donada i un nou camí a seguir, amb ímpetu i valerosos a afrontar els dies i els mesos que vindran amb l'esforç i la tenacitat de tots, oberts als futur, oberts a un món que no és del tot nostre...

Posats a ser realistes, no podem parlar de normalitat - i en molts d'aspectes ben concrets- d'allò que hem viscut i patit al llarg d'aquest any passat. Campos és, i segueix essent, malauradament, un poble que se'n va en orris, tot i que la crisi generalitzada amagui els errors de molts. Però és aquesta realitat la que ens empeny a analitzar -i a aprofundir-hi- en els béns que ens ha atorgat, la migradesa i les menudències d'un Govern Balear que ha parlat molt i donat poc. I ja no en parlem de l'Ajuntament de Campos -l'Ajuntament de tots?. Hem passat un any totalment buit d'iniciatives i obres fetes; un any on únicament han prevalgut projectes, paraules, indecisions i compromisos, amb la més absoluta ineficàcia. Sense que, ara com ara, es pugui realitzar una

passa donada en millorar un projecte de futur.

Pegant una ullada a un any enrere no observam sinó projectes, ambicions i bones intencions; però de fets, de realitats, n'hi ha ben poques. Cap ni una, llevat de les menudències a les quals els altres consistoris ens varen avesar. Tot queda en laire, amb bona fe i bones paraules, això sí. Però al poble, la gent malviu cada dia amb més maldecaps, acosada pels mil-i-un impostos que ens ofeguen. En podríem fer un balanç, anomenant, punt per punt, fites i fetes, però ho deixam obert pels mesos que vindran i que volem viure. La veritat ens farà lliures. Perquè aquesta realitat no ens convenç, i per això mateix ho proclamam. Cap on anam, campaners? Tots, tots volem millorar el futur que tenim. I aquest present, aquest trull que vivim, veim i patim, no és el que volem, sobretot perquè el món sempre ens ofereix millors camins. No ens quedam més remei que espavilar-nos, o tombar el coll, que sempre és el pitjor destí.

J. R. O.

**BUGADERIA
TINTORERIA**

SA BUGADERIA

Carrer Nou, 73 • 07630 CAMPOS • Tel. 65.25.27

**MATERIALS DE CONSTRUCCIÓ
MIQUEL LLADÓ**

Avda. La Verge, s/n. - Tel. 65.06.75

ASSESSORIA FISCAL

CAMPOS

Carrer Provença, 34 • 2^{on} • Tel. 65.09.41
07630 CAMPOS (Illes Balears)

**PRODUCTES
ADROVER**

Carrer Menorca, s/n. • Tel. 65.00.54
07630 CAMPOS

Damià Huguet

Luis Buñuel, al seu llibre de memòries *Mi último suspiro*, fita una referència, que a mi em sembla molt meticulosa i precisa, entre la diferència que hi ha entre un bar i un cafè. Ell, home avesat a trescar món, cercant de vegades tertúlies i de vegades solituds, va deixar escrit que *el café es charla, ir i venir, y el trato bullicioso*. Por el contrario, el bar es un ejercicio de soledad. Es referia especialment a determinats llocs de París dels anys vint, com el *Sélect*, *La Croisserie des Lilàs* o *La Coupole*, tots ells encara ara existents, al barri de Montparnasse que ell freqüentava assíduament. Coneixia amb total precisió l'encant dels bars de París i de Madrid -on solia beure *dry-Martini*. En canvi no sol fer cap referència als de la ciutat de Mèxic -on va viure vint anys- ni als de Los Angeles de Califòrnia -on també va viure-, ni tan sols als de Calanda, el poble d'Aragó on va néixer. Buñuel tenia una estimació sublim pels cafès de París. I és que, de veritat, què seria de París, per a un *bon vivant* com ell, sense els seus cafès?

En això, i en moltes altres coses, Luis Buñuel té molta part de raó. Un cafè és un lloc de trull on et trobes gent molt diversa. a París n'hi ha de magnífics. I a Roma també -*el Greco*, o el *Rosati*, per exemple, que està a dues passes de casa on vivia Fellini. N'hi ha d'esplèndids a Barcelona; i a Viena no en parlem. Però posats a triar preferesc de molt els dels pobles de Mallorca, llevat dels de Palma que, amb algunes excepcions, solen ser fatals. I és clar que s'ha de marcar una diferència entre el producte que t'ofereixen i el caràcter de l'establiment, que molt sovint solen anar aparellats.

A la majoria de les ciutats dels USA -m'agrada anomenar-ho així- el cafè que t'ofereixen és molt mal de beure, dolent a més no poder per a qui

Elogi dels taverners

no el té avesat. A Nova York t'omplen un tassó amb quatre dits de cafè clar, aiguós, que no té gust de res, insípid. En canvi a la majoria de les ciutats i pobles d'Itàlia -per posar un contrapunt- la tassa de cafè que t'ofereixen conté únicament un glop, un glopet curt de cafè que quasi no t'arriba al paladar. A una taverna de Cefalú, a Sicília, vaig tenir la gosadia de demanar si em podien servir un cafè una miqueta més llarg, i el cambrer em va respondre que ells no tenien per costum posar massa aigua al cafè: la que calia i prou. La resta són coverbos. I per això, parlar d'aquests dos extrems entre els USA i Itàlia -tots amb cafè de Colòmbia, evidentment-, fita la diferència entre cultures, costums i paladars. Al món hi ha una mica de tot.

En canvi a Campos el cafè que et serveixen és exquisit, just al punt mig dels uns i els altres esmentats: ni massa curt, ni massa llarg: precís en tot. Cada dia, especialment després d'haver berenat, vaig al cafè que tenc més pròxim per a prendre un cafè rebentat amb cassalla de Llubí -licor que no hi ha a altre lloc del món-. És, per a mi, tot un ritual, precís i quotidià. Et serveixen una tassa de cafè espès, negrenc, immensament gustós. Mentre llegesc el diari me'n bec un, dos, tres glopets, i després hi afegesc un glop llarg de caçalla. Vaig girant els ulls del diari, i entre titular i titular, entre pàgina i pàgina, em bec aquell exquisit rebentat, en la justa mesura que a mi m'agrada, tranquil·lament, parlant quatre paraules dels fets quotidians.

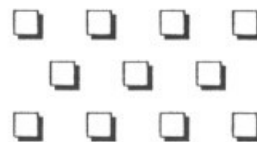
Un poble sense cafè seria un poble mort, absurd. On fariem la tertúlia? Als pobles de Sicília les fan al carrer, o a la plaça; però davant la taverna, no a l'interior. A Mallorca, a Campos, la millor tertúlia se sol fer al tasser, arrabatats al taulell. N'hi ha que beven cafè, un tassó de cervesa, una copa de conyac... I conversen llargament sobre fets rutinaris, bons o lamentables: el mort de cada dia, un accident, un robatori: tots els contertulians majoritàriament drets, arrebatsats al tasser... Plou. Ve de nou a qualcú que plogui massa. Passen els cotxes amb pressa; n'hi ha que van amb bicicleta. Luis Buñuel anotava que *No es lo mismo*

un bar que un café - Ho repetesc. I tenia tota la raó del món.

Campos és també un poble de cafès admirables, abans més que ara. Vagis on vagis t'hi trobes a pler i et serveixen allò que demanes amb senzillesa. I és que, en el fons, cada país es caracteritza per aquests establiments. A Suècia són, per tot, eminentment amables; a Irlanda són meticulosos, a Nàpols bulliciosos, a Barcelona suggerents, i als pobles de Mallorca únics, posseeixen un encant difícil de trobar a altres llocs; sobretots com més petit és el poble, millor.

Posat a fer comparacions he de dir que l'únic lloc, l'única taverna que he visitat i que he trobat del tot semblant a Mallorca ha estat a Sàsser, o a Bossa, a l'illa de Sardenya, on un capellà campaner hi va fer de bisbe fa dos-cents anys. L'ambient era, exactament i miraculosa el mateix que aquí, amb tota pulcritud, com una cosa calcada a l'altra. I a més senties parlar a la gent, tots en un pic, i d'aquell rebumbori de paraules en la conversa no destriaves la llengua que parlaven ni el que deien. Allà bevia un cafè al tasser i el cambrer em parlava en un italià occidental tacat d'algun catalanisme de l'Alguer de fets intrascendents. I jo, la veritat, és que no sabia què respondre a aquell home summament amable, cordial.

Tot això són vivències que no espassen. Quin triangle més meravellós: París, Sardenya i Mallorca, il·lustrat per la saviesa de Luis Buñuel i l'exquísidesa d'un bon cafè. Quina delicades i quina simplicitat. De vegades no ens n'adonam de les coses més senzilles, que tenim tan a prop, fins que aquestes ens manquen. I per això, els de la meua generació, sentim una nostàlgia immensa d'alguns cafès de la vila: Cas Sant, Ca'n Loco, S'Orient, La Torre... Ara el jovent prefereix el trull, la música intensa, la televisió. Un dia o un altre arribaran a fer desaparèixer l'únic bo que tenim: deixar de prendre cafè i conformar-se amb un *xupito*. Ho intuesc.

Francisca Aguiló Pomar

Voltant voltant hem anat fins a ca una dona, segurament coneguda de tothom i per motius diferents; a uns els haurà servit alguna recepta mèdica, d'altres hauran après amb ella les notes musicals i potser, fins i tot, els estudis de piano. Per a qualsevol d'aquestes, i també per a moltes d'altres, la nostra entrevistada és coneguda, i reconeguda.

Filla de Don Miquel Aguiló -l'Apotecari Rosa-, des de sempre es va trobar en un ambient molt particular i força relacionat amb l'art i en la cultura en general. El seu pare escrivia comèdies, sarsueles, tocava la guitarra, la bandúrria i el violí; pintava, feia la propaganda dels seus productes..

Va néixer fa 76 anys, i ha viscut sempre, en una família interessada per l'art en distintes de les seves facetes. El seu germà és pintor, el nebot és professor del Conservatori i la resta de familiars, pràcticament tots són apotecaris. «Just dins la nostra família n'hi ha deu».

"Record gran part de la meua vida dins l'apotecaria, ajudant el meu pare o els meus germans (el de Campos o el de Palma). La farmàcia ha canviat moltíssim, ara únicament se serveixen els productes i abans només hi havia quatre específics i havíem de preparar tots els altres productes: per al constipat, per a l'estòmac, paperets per a la febre, pomades... Mon pare tenia laboratori i gràcies a això tenia alguns productes enregistrats: un per a la caiguda del cabell que es deia Aovon, llavors un altre que es deia Tòpico H per a les sedes, un altre per a les clapes dels cabells, els coneguts Polvos Lloron i el Callicida Sport, que no només era conegut a Mallorca sinó que el venien a la península i a Xile."

— Quins estudis heu fet relacionats amb la música?

— Vaig fer la carrera de piano a Palma amb la professora donya Margalida Cerón. Anava a Palma un parell de dies a la setmana però com que els meus germans estudiaven el batxiller a La Salle de Palma, varen dir que millor seria tenir una dona a la casa d'allà i hi vivíem. De tot d'una a Palma no hi havia conservatori i anàvem a examinar-nos a València. Cada vegada que hi anava procurava examinar-me d'un parell de cursos per aprofitar el viatge. Més tard, varen fer un conservatori a Palma que depenia del de València, podíem fer fins a quart i per al grau superior venien a examinar els professors d'allà, així els alumnes no ens havíem de traslladar.

Per fer el curs d'harmonia vaig anar amb el capellà Catoi (recentment desaparegut) que era un gran músic. La relació entre nosaltres era quasi familiar, era molt amic de mon pare.

Abans de tot això havia fet solfeig amb na Coloma Bover. El meu pare sempre va voler que féssim música.

— I una vegada acabats els estudis, cap a on us encaminàreu?

— Acabada la carrera de piano vaig començar a fer classes, vaig ser la primera professora de música a Campos. Les tres primeres alumnes

que vaig tenir i que varen acabar la carrera varen ser: na Maria Bujosa i na Quèlita i n'Estrella de Ca ses Cubanes. Al mateix temps va començar una nineta, na Margalida Tro, va començar molt petitona però sempre hi va tenir molt de gust. Tenia quatre anys, no sabia llegir i ja venia, va saber primer les notes musicals que les lletres. Per cert, he de dir que va acabar la carrera als quinze anys. Una altra al.lota que també va acabar la carrera va ser na Catalina Mas, de can Castanyola.

Una de les coses que passava més gust era que el dia del meu sant, fèiem uns festetes amb els alumnes i pares dels alumnes. Tocaven dues pecetes per hom, fèiem un poc de refresc i llavors tornàvem fer una part de música. Tothom estava molt entusiasmat, al mateix temps que un pòc esglaiat. Però això els anava bé, perquè després quan anaven a l'examen ja no estaven tan cohibits.

— Deveu haver tengut molts

«La major satisfacció és haver estat la primera professora de música i veure com alumnes meus han seguit amb la tasca»

d'alumnes?

— Sí, molts, ara fent un poc de memòria me'n record d'en Joan Rosselló, l'oculista, en Joan Ronquet, en Lluç Majora, na Joana Majora, en Biel Gasparet, na Maria de cas Saig, na Francisca Parilla, n'Andreu Mulet, en Damià s'esperter i sa germana... però, vaja, n'he tenguts molts més.

— Quina ha estat la major satisfacció quant a la música?

— Quan estava més satisfeta de tot, era quan anaven als exàmens, perquè ho feien molt bé. Fins i tot, en algunes ocasions, els professors que examinaven em donaven l'enhorabona de tan bé com tocaven els meus alumnes.

Ara bé, la satisfacció més grossa que tenc musicalment parlant és que la llavor que vaig semblar ha donat fruit. Perquè jo vaig ensenyar a moltes persones i a la vegada, algunes d'aquestes persones ara són professors de música que n'ensenyen a altres. Vull dir que he estat la soca i ara estic molt contenta quan veig que hi ha tant d'interès per la música entre la joventut.

— Al marge de la vostra tasca docent, quina altra activitat fèieu?

— Vaig anar devers 10 anys a l'església a tocar l'harmònim. Abans feien unes misses amb uns cants molt elevats, cantaven misses d'en Perosi...

✓ Fent una volta per la vila

Només es tocava música a les misses solemnes i als funerals de primera. Als funerals de segona i tercera no n'hi havia. Quan era de primera, hi havia una música fabulosa, es cantava tot: el credo, el glòria... tot.

També vaig tocar l'harmònim a la Missa Nova de Don Gabriel Reus, el rector de Campos i a la d'en Tomàs Burguera.

— Què en pensau de l'afició musical que hi ha a Campos?

— Està molt bé, ara el nivell que hi ha és molt alt perquè hi ha molts de músics. Hi ha molta d'afició en el sentit que molts estudien música; però hi ha una afició, no sé com ho hauria de dir, una afició d'estudiar perquè els altres també n'estudien, però agradar, agradar la música n'hi ha pocs perquè basta mirar els concerts que només hi van mitja dotzena de persones. I si els agradàs de veritat, tocaria estar ple amb tota la gent que estudia música. Aquesta és la meua opinió.

Jo crec que un artista neix, ho ha de sentir dins ell; pot estudiar molt però si llavors no té sensibilitat per expressar-ho, no serà mai massa bo.

— Quines virtuts ha de tenir un músic?

— Sentit musical, sensibilitat, sentiment, ha d'expressar la bellesa i sobretot, ha de fer sentir i vibrar el públic.

— A quins anys és convenient que comenci un nin a estudiar?

— Abans començaven molt prest, jo he tengut alumnes que quasi no sabien llegir i ja venien a música. Ara, amb la reforma, només es poden examinar a partir dels vuit anys. També s'ha de dir que els nins d'abans disposaven de més temps, jo els donava tasca per fer a ca seva sempre i ells ho practicaven. Ara, els nins estan molt ocupats.

— Quins instruments tocau vós?

— Només toc el piano. Mon pare es va obstinar que tocàs la guitarra però no em va anar bé, em feien mal els dits i no hi havia manera. L'instrument que més m'agrada per tocar és el piano.

Mon-pare sempre va tenir molta afició musical. Quan estudiava a Barcelona ja va anar a classes de música, llavors va organitzar ballets que feien aquí, a Can Rosa tocant molts d'instruments. Es reunia molta de gent.

— Quins són els vostres músics preferits?

— A mi m'agrada molt Bach.

També m'agrada Chopin, Beethoven, Shuman...

Chopin és molt romàntic i sentimental., però per tocar té moltes alteracions, té moltes dificultats. Però m'agraden tots.

— Què pensau quan veis que el Concert de Sant Esteve omple la sala de gent?

— Tenc una gran satisfacció i sobretot perquè vaig veure que la gent estava molt interessada, era un públic selecte, gent que li agradava la música, no se sentia respirar. Vaig passar molt de gust i, a més, vaig trobar que les peces musicals estaven molt ben elegides, per agradar al públic.

— Amb tota una vida dedicada a la música, heu fet cap composició, teniu pensat fer-ne alguna?

— Composició no n'he feta cap, encara que no vol dir que no en faci qualcuna; cada dia dedic una estona a estudiar, a repassar partitures, a escoltar música, qui sap, potser encara em decideixi.

— Quines altres aficions teniu, us ha deixat temps la música per fer altres coses?

— Sobretot la música, així mateix m'agraden molt les coses antigues, fer calça, randa, sempre es pot trobar una mica de temps per dedicar a allò que ens agrada.

— El vostre pare, com ja ha quedat clar, era un home polifacètic, què n'heu heretat d'ell?

— Mon pare era una persona molt

noble, molt després, no era capaç de veure sofrir ningú; en aquest sentit també procur fer el bé en la mesura de les meves possibilitats. També n'he heretat el sentiment artístic, el gust i l'amor per la bellesa.

A Dona Francisca l'hem deixada amb les seves coses, una persona activa, com és ella, no pot estar de mans aplegades. La música és una part importantíssima de la seva vida, i a cada moment és com si volgués transmetre aquest sentiment, impregnar-lo en els altres.

N'està molt satisfeta de poder-se catalogar com a la primera professora de música d'aquesta vila, i del gran respecte que cap a ella tenen tots els que foren alumnes seus, del que suposa, per qualsevol persona, veure que la llavor -musical en aquest cas- que va sembrar ha fruit, i saber que encara ho seguirà fent l'encoratja. Tot són paraules d'agraïment, les mateixes que nosaltres li volem fer arribar. Actituds com la seva fan que l'esperit de poble i el sentiment envers l'art i la cultura siguin uns béns perdurables, molt més enllà de les pròpies persones.

Moltes gràcies.

Núria Vives
Antònia Sitjar

— Dona Francisca amb un grup d'antics alumnes: Lluç Nicolau (Majora), Biel Mas (Gasparet), Joan Puigserver (Ronquet), Biel Mas (Gasparet), Miquel Lladó (Carles), Quèlita Mesquida (Cubana), Francisca Aguiló (Rosa), Maria Bujosa (Morena), Maria de Cas Saig, Francisca Servera (Parilla), Miquell Coll (Son Duri), Margalida Tomàs (Can Tro).

Sopar - Premis de l'Obra Cultural Balear «31 de Desembre» cada any a més.

L'Obra Cultural Balear (O.C.B.), de cada pic més, es va consolidant com una de les entitats culturals més importants dels Països Catalans i la més important de les Balears o, si no important, de més pes.

I això mateix fa que tenguí un poder de convocatòria gran i tots els actes que organitzí tenguin una molt bona acollida entre la gent de les nostres illes.

El passat dia 17 de desembre, al «Casino Mallorca», l'O.C.B. va fer entrega dels premis «31 de Desembre» que com cada any s'entreguen en el decurs d'una vetlada-sopar amb nombrosa presència d'intel·lectuals i polítics de les nostres illes. Enguany s'ha instituït un premi nou que duu el nom de l'estimat i enyorat escriptor Josep Maria Llompart que està destinat a premiar a algú que hagi destacat en la lluita per la identitat i cultura del nostre país: Balears. També hi ha el premi «Bartomeu Rosselló-Pòrcel», el premi «Gabriel Alomar», el premi «Francesc de Borja Moll», etc...

Com es pot suposar aquests guardons estan destinats a premiar gent i col·lectius compromesos amb la cultura del país: en Català.

Els premis enguany foren

Miquel Colom, Guillem d'Efak, al qui se li va retre un petit homenatge, Gabriel Thomàs, i la revista «Lluc», el grup de teatre «Iguana Teatre», i el col·lectiu Pius XII de Ciutat.

Però el protagonista principal fou el recentment elegit Cap de Govern andorrà, Òscar Ribes. Se li atorgà el premi «Gabriel Alomar» destinat a gent que ha propagat i ensenyat pel món la cultura catalana. La imatge d'Òscar Ribes parlant en català a la seu principal de l'O.N.U. a Nova York segur que va acabar de decidir al jurat de donar-li el premi. La llengua de Ramon Llull a l'O.N.U., Andorra a l'exterior, llengua i cultura internacional...

Hem de destacar la importància d'aquests premis i d'aquesta festa perquè són un digne reconeixement i suport per a la gent i col·lectius que fan feina perquè la nostra cultura, la pròpia d'aquí, sigui normal, normalitzada, i amb un grau molt alt de nivell de la cultura feta.

Al final de l'acte va haver un homenatge als poetes Josep Maria Llompart i Vicent Andrés Estellés en el qual el grup de música popular «Música Nostra» interpretà dos poemes musicats de Llompart a més a més d'un parell de cançons del seu habitual

—Guillem d'Efak va rebre l'homenatge de l'O.C.B.

repertori.

En definitiva, una nit per a la llengua, per al reconeixement a la cultura en lletres grosses i també petites, però sempre d'aquí...

L'acte acabà amb la sala sencera drete cantant el bellíssim poema «La Balanguera» de Joan alcover; un digne final per a un digne esdeveniment que de cada any va a més.

Francesc X. Mas Ferrari

El «temps» (de Nadal)

20

En la parla normal d'aquests dies que ja hem passat es sol considerar el Nadal, més que com una festa, un lloc de topada o un simple culte, un «temps»: es diu que és un «temps» de vacances; un «temps» de torrons; un «temps» de juguetes, el «temps» de la paga doble, el «temps» privilegiat de trobar-se en família...

Lluc (10.25-37) proposa tres tipus de persones que tipifiquen tres tipus de «temps»:

1.— El capellà «pervertit», que va tan a poc a poc, que la vida se li escapava de les mans. Només té temps pel seu trull, i devora n'hi ha un que el necessita, però «no té temps»... El capellà ha pervertit la vida, ha canviat la seva

finalitat, el seu sentit.

2.— El piadós «divertit». que va tan aviat que no toca de peus enterra. És superficial: no li preocupa res, a més, tampoc té temps... Per no fer, ni tans sols veu el ferit... El seu temps va tan aviat que no té temps de mirar devora, i devora n'hi ha un que el necessita...

3.— L'heretge «convertit», que va al seu pas, que ni frissa per resar, ni l'espera festa... Veu el necessitat, s'ajup i l'embena. L'agafa i el se'n duu... paga les cures... No frissa... té «temps per al qui ho necessita.

Per ventura el temps de Nadal és un «temps» important per qüestionar-se coses, però qualsevol temps de durant l'any té els mateixos tres tipus de persones:

Per alguns, enguany, el temps ha passat tan a poc a poc, que el Nadal ha estat esplèndid... molt millor que el de l'any passat... no tan bo com el de

fa trenta anys, però l'any que ve s'hi semblarà més... (si Déu vol!). El temps va tan a poc a poc que va cap enrera, i quan més enrera es troba més bo és... El temps s'ha pervertit: ha perdut la seva finalitat que és mirar cap endavant i fer camí.

Per altres, ha passat tan aviat, tan bé s'ho han passat, que l'any que vé es enfora... Algú cantarà: «¡Necessit un altre cap d'any com aquest!» S'han distret, i això és bo... El temps ha estat divertit, i ara només en queda la ressaca...

I per altres, el Nadal ha passat, amb passes normals. Mirant, apropant-se, tombant-se, donant-se... Amb els ulls ben oberts. Fent camí cap endavant, desviant-se cap als altres. Perdent temps, perdent diners, perdent-se ells mateixos... per l'altre. Aquest s'ha convertit... i no a una idea, sinó a una vida.

Bartomeu Estelrich i Barceló.

DE L'AUTOODI A LA LLEIALTAT LINGÜÍSTICA (I)

La història d'un Pere qualsevol

Joan Lladonet

En aquest article vos contaré com pens que s'ha anat desenvolupant el problema lingüístic en la vida d'una persona tipus que ha viscut en temps de la dictadura i que ara pot trobar-se més enllà de la frontera de la meitat de la seva vida, que pugui representar com pensen la majoria d'habitants de la seva edat d'un país culturalment oprimat, com pot ser Mallorca i que pot viure a un poble com és Campos. Si voleu, li podem dir Pere.

En Pere neix a una família mitjana i de petit aprèn l'idiome de la seva mare, a més del dels familiars més pròxims i així pot anar formant el seu idiome propi, variant de l'idiome de la seva família, variant del diale de campaner, variant del diale mallorquí, variant de la llengua catalana (això de llengua catalana encara hauran de passar molts d'anys perquè ho descobreixi). Transcorren plàcidament els seus primers anys de vida sense cap problema lingüístic fins que els seus pares decideixen enviar-lo a una institució escolar. La seva edat pot variar entre

els 4 i els 6 anys i la institució generalment sol ésser de monges. Aquí d'una forma inconscient començarà els seus primers passos lectors: **a, e, i, o, u, pa, pe, pi, po, pu**. Com que això passarà d'una forma totalment natural i no podrà triar una altra forma d'aprenentatge, podrà ser que el faci pensar o no, que la seva llengua és aquella mateixa i que quan aprèn a llegir, qüestió que no sabia, ha d'aprendre unes paraules que tampoc no sabia, especialment si en sortir d'aquella institució sap que podrà seguir utilitzant la llengua de sempre.

Un dia, en Pere, descobreix que a allò que a casa seva en diuen **taula**, ara ell n'ha de dir **mesa**. Serà que aquella del dibuix de la cartilla és més bona, pensa, però bé ell ja sap que en tornar veure aquell estri ha de llegir **mesa** i això no l'impedirà de dir **taula** a la de casa seva. En Pere creix i no sap que viu immers en una **situació diglòssica**, una llengua familiar diferent a una altra llengua per als aprenentatges escolars, aconseguen uns estudis mitjans que li possibilitaran entendre gran part de les coses que l'envolten. Un dia es trobarà entre un grup d'amics i n'arribarà un de nou que no parlarà com ells, sinó que parlarà d'una forma semblant a la dels llibres, encara que d'una forma més vulgar; en Pere voldrà seguir parlant amb els seus amics així com ho anat fent durant tota la seva curta vida, però trobarà educadors: pares, mestres, persones majors que li diran que és una falta d'educació, que quan apareix una persona parlant en castellà en un grup de campaneroparlants o mallorquinoparlants, si volen tenir una educació exquisida, han de parlar tots en castellà,

per això l'han après a l'escola. De totes formes ell s'hi esforça i parla en castellà a aquella persona i en campaner als seus amics; així i també d'una forma inconscient, el nou amic va aprenent el campaner, fins que pot arribar el dia que tots parlin en campaner fins que arribi un amic nou que només sàpiga el castellà.

Fins aquí totes aquestes situacions són normals i encara no nota res estrany. Ja sap que és normal que les revistes de futbol estiguin escrites en castellà, que les retransmissions radiofòniques també, que quan va arribar la televisió també ho va fer així, però com que ell ho entén tot, no passa res. El que sí comença a notar és que troba molts locutors i de tant en tant altres persones que parlen molt bé el castellà i ell per molt que faci el parlar d'una altra manera, i això li produeix algun sentiment d'inferioritat. També sap que en anar a Palma es va trobant diferents personatges que quan ell els parla, li diuen

QUÉEEEEEE! I ell ja ha après que ha de posar l'automàtic de la bona educació i ha de parlar en castellà.

Més envant li comencen a contar històries esgarrifoses sobre el que ha passat a altres persones de més edat que han fet el servei i sent a dir que allà no s'hi pot parlar en mallorquí si no vol que se'n riguin d'ell o que l'arrestin; però la seva intranquil·litat no és massa grossa perquè pensa que ell ja sap parlar en castellà, per si de cas el practicaré una mica més, pensa.

Per avui, he d'acabar la història d'en Pere aquí, perquè **Ressò** té moltes altres coses a dir, però la història continuarà.

Maria Mas Guaita

MATERIALS DE CONSTRUCCIÓ,
TRANSPORTS, LÀMPARES I DECORACIÓ

Carrer Ràpita, 43 • Tels. (971) 65.01.23 • 65.24.32 • 65.04.12
FAX. 65.24.32 • 07630 CAMPOS (Mallorca)

Bicicletes • Recanvis
Accessoris • Vestuari
Reparacions

Carrer Lluna, 50
Tel. 65.29.12
07630 CAMPOS

Els Amics de Sant Blai compleixen set anys

És una satisfacció poder dir que el grup d'Amics de Sant Blai ha arribat ja als set anys de la seva existència. Només per aquest motiu és precís donar les gràcies a totes les persones que amb la seva constància i entrega desinteressada ho han fet possible. Però també podem oblidar que mai hem tingut una negativa de tot el que s'ha demanat, tant de part de la Parròquia com del Consistori campaner, a més dels col·legis i entitats que moltes vegades han deixat les seves coses per assistir les necessitats de Sant Blai, ja sigui pel jardí com per l'església. Gràcies a tots, Sant Blai ha sortit ben lluit en dies de festes o visites interessants que durant l'any han estat moltes.

També som ben conscients que sense l'interès de tot el poble ja ens hauríem desanimades, no caldria tenir-lo net i presentable si ningú el visità ni s'interessà. Quan el visiten queden xiflats pel seu senzill i familiar encant. Regat i cuidat com està ara és un gust passejar-s'hi. Els ocells el coneixen bé. Fixau-vos amb les cireretes del bon pastor, en tenen a voler. I la llentiscla? les mates n'estan carregades. Les arboceres, la murta, l'olivó... A qui no li pot agradar el jardí de flora mediterrània? Ara, gràcies a Sant Blai, coneixem i apreciam moltes plantes que per ventura abans no coneixíem.

Vaig llegir d'un artista que perquè es pugui crear una bona obra, l'artista

ha d'estar obsessionat amb l'obra. No cal estar obsessionats amb Sant Blai. Ell ja és Obra. Sols basta apreciar-lo, respectar-lo i estimar-lo.

Podem estar segurs que fins ara és així. Que no li han trobat l'encís les persones externes que l'han cercat a Ell, per testimoni del seu matrimoni, a la primera Comunió dels seus fills, o la trobada anual d'amics, aniversaris, o dies de recolliment, de pau, de serenor...? Ben segur que si abans, nosaltres els campaners, no l'haguéssim estimat, l'altra gent no l'hauria descobert.

Margalida, amiga de Sant Blai

Des de Burundi

És amb alegria que responc l'amable invitació del meu amic i familiar Pere Ollers Vives d'escriure unes lletres per als lectors de RESSÒ de Campos.

Burundi és un país petit, situat al bell mig de l'Àfrica, en el centre mateix del Continent Negre. La situació geogràfica i la seva forma han fet que se l'anomeni el Cor d'Àfrica.

Els noms de Burundi com el de Rwanda -el país veïnat del nord- són noms familiars i coneguts de molta gent de Mallorca. El motiu és aquest: des dels anys 60 la diòcesi de Mallorca té un compromís d'ajuda a Burundi, i les Congregacions dels Missioners i Missioneres dels Sagrats Cors a Rwanda.

Rwanda i Burundi són dos països molt semblants, per la llengua, la geografia i la gent que els habita. Els seus habitants pertanyen a tres ètnies:

— Els «Batwa» (pigmeus), es dedicaven fins fa uns anys, primordialment a la caça i a la fabricació d'olles d'argila, ofici aquest que conserven encara ara.

— Els «Bahutu» tradicionalment es dedicaven a l'agricultura.

— Els «Batutsi», poble de pastors de vaques, segurament arribaren al Burundi seguint el cau del Nil des de les terres de l'Egipte i l'Etiòpia.

Aquesta Regió de l'Àfrica Central, anomenada regió dels grans llacs perquè es troba entre el llac Victòria i el llac Tanganica és un punt de trobada de les tres ètnies o races que he mencionat,

La convivència d'aquests tres grups ha estat difícil, sobretot, durant els anys que precediren i seguiren immediatament les dates de la Independència a principis dels anys 60.

Actualment, una trentena d'anys després de la Independència, aquests països afronten una altre desafiament:

— El missioner amb les cabres de Can Coronell

comencen a caminar pel llarg camí de la Democràcia.

NYABIKERE

Aquest és el nom de la missió on treballam actualment en Tomeu Barceló, en Julià Gomila i un servidor. La població total de la zona on s'extén la parròquia passa d'uns 50.000 habitants. En tot el territori no existeix, pròpiament, cap centre urbà. La gent viu espargida pels turons.

La nostra tasca a la parròquia és doble: el treball pastoral pròpiament dit, la catequesi, el seguiment dels grups i les comunitats, la celebració dels sagraments i a més el treball de promoció social: construcció d'escoles, promoció de cooperatives, granja d'animals per fer-ne la difusió entre la gent.

Vull acabar aquesta petita crònica amb un detall que trob que els campaners han de conèixer: a la granja de la missió de Nyabikere hi ha sis cabres i un boc de raça murciana que provénen de la finca campanera de Can Coronell.

Jaume Mas Julià
Nyabikere 18.10.93

Ràdio Club Cultural Campos

ECO, BRAVO, emissora, radiolocalització, ona, freqüència, QSL ... són alguns termes que, per a la majoria, semblaran xinès; per als radioaficionats són ben coneguts i part de l'espai en el qual es mouen diàriament.

La Radioafició no és nova a la nostra vila, el Ràdio Club Cultural Campos, des de fa anys, duu endavant una tasca que, si més no, és l'entreteniment i el hobby d'un grup de persones engrescades en una cuolla que ofereix moltes possibilitats, i que s'obre a persones de qualsevol edat, condició i sexe.

Per primera vegada en els seus anys d'existència, l'esmentada agrupació comptarà amb la participació d'al.lotes com a membres actius de la mateixa; totes elles - Na Maria Gabriela Artigues, Na Maria Barceló, Na Margalida Coll i Na Maria Verdera - hi han arribat per camins semblants; la relació amb persones que practicaven aquesta activitat i llavors amb la mateixa activitat que, a poc a poc, ha mogut la curiositat en totes elles fins el punt de voler-hi participar directament.

Parlar amb alguna d'aquestes noves radioaficionades, i amb algun dels membres més veterans, era una bona ocasió per saber-ne alguna cosa més de tot aquest món, tal vegada massa poc conegut a nivell general.

Ha estat una conversa agradable, i en la qual han sorgit aspectes totalment desconeguts per una que del tema només en tenia lleugeres referències, supòs que com molts dels lectors.

« Imposa una mica la primera vegada que has de parlar, amb el temps agafes soltura i perds la por de parlar amb persones que no veus i que ni tan sols coneixes, l'única referència que en tens és la seva identificació.»

«Laradioafició és una activitat ben reglada i es necessita una autorització i superar unes proves per a obtenir la llicència i, aleshores, poder practicar-la de manera legal. N'Arnau Perelló (president del Ràdio Club) és -diuen na Maria Gabriela i na Maria Barceló- qui ens ha iniciat en els coneixements necessaris per poder obtenir el títol de 3ra categoria i que llavors ens permetrà accedir a nivells superiors. Ens exigeixen coneixements d'electrònica, de manipulació dels aparells, de legislació i de telegrafia per superar les proves que fa la Direcció General de Telecomunicacions, els llibres van bé, però sempre és molt valuosa l'ajuda de persones experimentades.»

«L'equip, l'aparell per una persona que comença, per una principianta, pot valer unes 20.000 pts. A mesura que augmenta la sofisticació, també augmenta el seu preu, i pot arribar fins a les 300.000 pts, sempre hi ha la possibilitat, però, d'acudir a aparells de segona mà, més assequibles.»

L'activitat dels radiaficionats, a Campos, es va fer palesa, i de manera molt positiva, durant les inundacions del setembre, de llavors ençà la seva participació en curses a peu i ciclistes, anades a Lluc a peu, processons... ha estat constant. «També som col.laboradors de Protecció Civil i participam en PREVIMET, un programa preventiu davant possibles noves inundacions. La temporada de possibles pluges fortes tenim l'aparell en funcionament les 24 hores del dia, al teu costat a la feina i els vespres damunt el

comodí. És molt important -diu n'Arnau- no oblidar que laràdio és per passar gust i que, llevat de casos extraordinaris, no es pot estar sempre pendent d'ella.»

Una de les activitats més conegudes dels radioaficionats són les proves de ràdio-localització « un aparell es posa en funcionament en un lloc desconegut i els participants intenten localitzar-la, és una feina d'equip, mentre un condueix, l'altre s'encarrega de l'emissora» (Caça de la Guineu, se'n diu també).

«L'activitat més habitual és intentar establir algun contacte, mantenir una comunicació. Els objectius depenen de l'equip del que disposem, a major sofisticació més elevats. Des de nivell d'illa fins arribar a tot el món. Quan tenim èxit intercanviam els indicatius per situar-nos, ens saludam, el temps que fa ... en generals coses simples que solen acabar amb les respectives adreces, cosa que ens permetrà intercanviar el QSL, targeta que serveix per verificar la comunicació. També parlam d'aspectes geogràfics, culturals, festius... La llei ens permet escoltar altres comunicacions però no divulgar-les. Les paraules malsonants, la política i temes de caire lucratiu són tabú, almanco en teoria. En certs casos d'urgència o de gravetat, comptat ser en cas d'accident, es passa per sobre la legislació i es dona avís.»

Ben segur que durant aquest any, que tot just ha començat, tindrem oportunitats per seguir parlant amb membres d'aquest grup i conèixer, d'aquesta manera, un poc més en relació a les seves activitats. També dir-vos que els interessats en el tema poden dirigir-se, els dimarts de 20'30 a 22'30, a la seu del Ràdio Club Cultural Campos, al carrer de l'Aigua nº 26, just devora el Bar Balear.

A. Sitjar

— Maria Verdera, Ma Gabriela Artigues i Maria Barceló, tres ràdiaficionades de Campos

L'Església de La Font Santa

Sovint hi ha gent que es martiritza en recargolades exposicions sobre allò que visqué temps enllà, allò que estimà, idolatrà. N'hi ha que, etnòlegs il·luminats i esnobs, es llueixen en la incerta glòria de publicacions un pic folkloriques. N'hi ha que passen rosaris perquè allò desaparegut es guanyi el cel -i de passada poder guanyar-se un poc el propi-...

Ara sembla un moment propici per tota aquesta fauna tòpica i en el fons, poc diversa. Una part del poble està a punt de desaparèixer. Construïda al segle XVIII, a sobre d'una anterior datada de finals del XIV - que fou esbucada per fer-hi la nova-, l'església de la Font Santa ha viscut èpoques d'apogeu i d'altres de vertadera decadència.

Per ella hi han passat ermitanys, ordres monàstiques, confraries, malalts il·lustres de magnes malalties... I en els darrers anys espesses vegades hi han passat lladres i expoliadors. I també per a més inri, l'estructura de l'edifici s'ha crivellat a les totes, fins al punt que l'amenaça d'esfondrament ha estat notícia de premsa i prohibició de fer-hi cap celebració.

Què cal fer ara? Deixar-la caure i engreixar el lúcid sadisme de qui plora perquè ha perdut part de la seva pròpia identitat? Adobar-la amb moltes glòries, encensos, marbres i milions -de pessetes-, mentre milions -de cossos- s'esqueixen de fam? Vostè mateix.

J. O.

Foto: J. O.

— Interior de l'església de l'oratori de La Font Santa

U
I
I
C
r
í
t
i
C

Foto: Damià Prohens (Foto Vidal)

Una de les pràctiques més comunes quan es porten els fems al contenidor a més de, a vegades i segons qui, no dipositar-los en bosses fermades, llençant-los directament, és deixar el contenidor obert. Això fa que les olors (males olors) s'escampin a fora i facin alguns redols insuportables. I a més dóna una mala imatge de gent descuidada i poc respectuosa amb els altres. Intentem entre tots ser una mica més «nets». No costa gaire.

✓ Reportatge

Nits de Cap D'any i d'Els Reis

Nits d'eufòria, emoció i esperança

25

Fotos: Damià Prohens (Foto Vidal)

Pel seu nom els coneixereu

Sa Canova. Joves cambrers. Abril de 1967

- 1.— Pep Obrador
- 2.— Andreu Mulet
- 3.— Andreu Garcies
- 4.— Toni Mulet (rellotgeria Campos)
- 5.— Sebastià Vadell (Es Vici)
- 6.— Lluís Ledesma
- 7.— Margalida de Sa Canova
- 8.— Tomeu Mesquida
- 9.— Rafel Ledesma
- 10.— Tomàs Alcaraz

Foto: Foto Vidal

SANELEC INSER C.B.

Arnau Nigorra i Joan Pomar

SANEJAMENT • ELECTRICITAT

CLIMATITZACIÓ

REPARACIÓ I MANTENIMENT

DE CÀMERES FRIGORÍFIQUES

MAQUINÀRIA D'HOSTELERIA

Tels. 65.07.69 • 908.63.16.73

Carrer Major, 34 • CAMPOS

Ja no saben què han d'inventar

Al Ple de dia 9 de desembre es varen reproduir els fets de dia 10 d'abril, dia 30 d'abril i dia 3 de maig de 1991 i de dia 11 de febrer de 1992. Amb poquetes diferències. Alguns protagonistes ja no hi són, com D. Guillem Mas Sastre, altres encara no hi eren fa 3 anys, com els del PSM, en Pere Escalas del PSOE o en Rafel Mas i en Juan J. Molina del PP. Uns saben més que els altres. Però la Sentència de 24 de novembre de 1993 del Tribunal Superior els ha caigut, als de sempre, als qui comanden, als del PP-UM-UC, com un tir. Un mal glop abans de Nadal. I no s'han entreuassat el torró, i els bessons? Idò no. Ara han decidit que com que «no ho havien fet tan malament» poden anar a perdre «ets alls i ses magranes» per devers Madrid, al Tribunal Suprem. Què costa recórrer en cassació?, demanà en Sebastià Covas. Això no ho saben o no interessa. Ja ho veurem. Cert i segur que alguns haurien de tenir més vergonya i haver dimitit ja ... en bé del poble.

I ara, per si li pega al Batle un infart d'aquests que sovintegen, després de tants de disgusts, diuen -que no ens ho creim- que posaran un cardiòleg al Centre de Salut de Campos. Ja no saben què han d'inventar...

Es Jai de La Sala.

Campos d'un temps

Gravat al cor del teló del teatre de Ca'ls Marians, amb flors brodades, aquest anagrama passava desapercebut. Tothom el veia, el mirava, i no en deia ni mitja. L'observava, indecís, abans que començàs l'espectacle, i el tornava a mirar i veure -entre caramels i cacauets- al descans rutinari de cada sessió de cinema els dissabtes o diumenges a l'horabaixa, a les nits de teatre, amb fum de pols, entre rialles, somnis o becaades de la gent gran.

També era el símbol/anagrama del Sindicat Agrícola Catòlic -quin nom més rarenc- de Campos. Tot feia u. Potser no era el mateix, però quasi-quasi. Una falç a la mà esquerra: és de suposar que un símbol de la impetuositat de la pagesia, signe d'un poble orgullós, aferrat amb carn i unghes al call de la seva terra. A l'altra mà, la dreta, un martell, símbol evident de la il·lusió per a la motivació industrial, raquítica que es vivia aleshores: potser també artesanal, amb caràcter. Al rerafons no hi havia comunistes ni capitalistes, sinó gent d'Acció Catòlica, el poder de l'església i les trifulgues de comissariats diversos. Poca cosa.

Uns i altres feren seu l'anagrama, noucentista i vulgar en el sentit que aquest escut, amb variants, l'imitaven per tot arreu. L'edifici de Ca'ls Marians el varen esbucar no fa gaires anys, sense que ningú no hi posàs un emperò. I del teló que cobria tot l'espai del teatre no se'n sap res. On és, però, aquest bellíssim teló que cobria l'escenari als entreactes?

Ca'ls Marians, i bona part del Sindicat Agrícola Catòlic, han callat als ulls del temps. Ens resta l'anagrama: la falç,

Sindicato Agrícola Católico

de

Campos del Puerto

el martell, els braços, les flors, l'*Ajudem-nos i Déu nos ajudarà*. Un cercle dins un cercle. Tot massa precís.

d. h.

Taller Mecànic **CA N'ARNAU**

Carrer Provença, 36
Tel. 65.10.63
07630 CAMPOS

CA'N RAÜLL

COPISTERIA • PAPERERIA

- Fotocòpies
- Multicòpies
- Fotocòpies color
- Ampliació de fotocòpies
- Plastificacions
- Enquadernacions
- Papereria en general
- Estampació en camisetes
- Servei de Fax
- Rètols per ordinador
- Segells de goma
- Arts gràfiques

C/. Mollins, 6 • Tel. | Fax. 82.74.64 • FELANITX

Sa Joieria

Joieria • Relotgeria

Carrer Major, 3
Tel. 65.23.78 • CAMPOS

**CAMPOS
MOTORS, S.L.** **CM**

COMPRA - VENDA de Vehicles d'Ocasió

Tomàs Rigo Viçens

Ctra. Palma - Campos, Km. 35 • Tel. / Fax 65.24.22
07630 Campos

Luis Alberto DETTONI LUZZI

El pes de cada persona ha d'estar relacionat amb la seva talla. Quan el pes real excedeix el pes teòric és degut a un augment del volum de greixos de forma uniforme o localitzada. Quan es produeix aquesta desviació, parlem d'obesitat. Depenent de l'excés, l'obesitat es pot catalogar com a moderada, greu o mòrbida; això produeix un escurçament de la vida; de tres anys en la moderada, de cinc anys en la greu i de nou anys en la mòrbida. És per això que, des del punt de vista mèdic, l'obesitat té una importància cabdal en l'estat de la salut, o sigui, que el control de l'obesitat no s'ha de fer per una qüestió d'estètica,

Pes - Salut

sinó per salut.

Per què engreixam?

Una de les causes d'obesitat són els trastorns o alteracions **endocrines** (desordres hormonals), o **metabòliques** (desordres químics i enzimàtics que actuen en la funció nutritiva). La causa d'obesitat més freqüent, però, és l'**exògena** que és deguda a un augment del consum d'aliments d'acord amb les necessitats de l'organisme.

Tenint en compte que l'alimentació ha de ser utilitzada per donar energies a l'organisme per realitzar la seva activitat, no com un plaer. Cada vegada que ens alimentem estem ingressant energia expressada en calories, per més tard ser consumida per la nostra activitat. Si ingressam més calories que les que gastem, les anam acumulant en forma de greixos; per això, cada individu, d'acord amb la seva feina, necessita diferents ingressos. Quan menjem per plaer, pot ser per altres mecanismes de la ment, com l'ansietat, l'avorriment, la rebeldia (en gent jove), la insatisfacció, etc...

Per què hem de controlar

l'obesitat?

Per poder contestar aquesta pregunta hem de saber com actua negativament en el nostre organisme.

Sobre l'aparell locomotor, la nostra estructura òssia està preparada per suportar un pes determinat. Quan excedeix aquest pes, es desgasta abans i perjudica genolls, malucs o columna; és com si l'estructura d'un edifici es sobrecarregàs. Evidentment, es deterioraria abans.

Sobre l'aparell cardíocirculatori, l'augment del volum corporal exigeix una major feina per part del cor. Això pot conduir a un esgotament provat per l'esforç del múscul cardíac, l'acumulació de greixos no és només subcutània, sinó també a les artèries que es deterioren. Com que l'arbre arterial es distribueix per tot l'organisme, pot provocar alteracions en el cervell, els ronyons, el fetge, etc.

En l'aspecte social, també l'obesitat influeix negativament, en les

Segueix ➡

Centre de Rehabilitació i Recuperació Funcional • Lluçmajor •

Gimnàstica correctiva de: Columna (escoliosi), Peus plans, Manteniment
Rehabilitació de pacients: Post infarts, Neurològics, Traumatològics

TRACTAMENTS:

**Cervicàlgies • Lumbàlgies • Varius (drenatges linfàtics)
Esquinç • Bronquitis • Senusitis • Proriasi • Artrosi
Kinesiteràpia • Laserteràpia • Microones • Electroestimulació
Ultrasons • Traccions • Corrents biodinàmiques • Tens
Lesions esportives • Tractament per perdre pes**

Assegurances: ALIANÇA, SANITAS, PREVIASA, MARE NOSTRUM, ADESLAS

Elena Avendaño Molina - Dr. Luis Alberto Dettoni Luzzi
Llc. fisioterapeuta (Col. 3.622)

Antoni Maura, 57

Tel. 12.00.64

LLUCMAJOR

nostres relacions d'amistat, en el nostre cercle social, a l'hora de cercar feina... Es vulgui o no, en la societat actual competitiva, la nostra imatge és la nostra carta de presentació

Com podem perdre pes?

Després de conèixer les diferents causes d'obesidat, després de conèixer les diferents formes d'obesidat, després de conèixer la importància de l'obesidat, compremem que no pot existir una fórmula, dieta, ni medicació que es pugui generalitzar. El control de l'obesidat s'ha de fer de forma individual a cada pacient ja que depèn el tipus d'obesidat que es tracti, quin grau d'obesidat tenguim, quin tipus de feina faci, quin tipus d'aliments ingereix, quins menjars regionals consumeix, quina és la seva activitat social etc.

Com a primera premissa, no s'ha de fer cap mètode d'aprimament que es faci de forma generalitzada, que indiquin a a tots les mateixes coses, que les explicacions vinguin impreses per a tots de la mateixa manera. Si és així, no és seriós, es vengui on es vengui.

Segona premissa, no s'ha de fer cap mètode d'aprimament que no estigui controlat per metges. Controlat vol dir que després d'indicar el tractament, el metge ha de controlar periòdicament la velocitat de pèrdua de pes, contro cardío-pulmonar, control analític, etc.

Tercera premissa, un cop conscient de la importància de perdre pes i consultat el metge de confiança, segons totes les indicacions i de manera conseqüent i correcta, no hem de creure que una vegada que haguem aconseguit

l'objectiu de perdre pes es poden tornar a cometre els excessos i errors anteriors. S'ha de fer un manteniment de forma permanent. Hem d'aprendre a menjar d'una altra manera. Hem de canviar quantitat per qualitat.

Obesitat i estètica

Existeix un petit percentatge d'augment de cúmul de greixos de forma localitzada, en cuixes, maluc, abdomen. Això és una fixació anormal de greixos; en aquests casos específics es pot utilitzar el benefici de la cirurgia estètica que amb els avanços actuals es pot dur a terme sense anestèsia general i sense internament. En aquests casos també s'ha d'anar en compte de no caure en la temptació d'utilitzar les cremes miraculoses i costoses que reduirien més les seves butxaques que no uns centímetres.

Cristalleria CAMPOS C.B.

Jaume Vadell Adrover

Joan Oliver Bordoy

Carrer Llibertat, 27 • Tel. 65.04.20 • 07630 CAMPOS

Publi - reportatge

Bar - Restaurant

CA'N CÓS

Especialitat en: Cuina Mallorquina, Grill

BANQUETS • NOCES • COMUNIONS

Ctra. Santanyí, s/n - Tel. 65.27.87
07630 CAMPOS

CELLER Ca'n TONI

Carrer Oeste, 8 • Tel. 65.27.54 • CAMPOS

El primer establiment de Mallorca amb un sistema revolucionari de preparar la carn al "grill".

La carn no perd les seves propietats vitamíniques perquè aquest sistema no deixa desprendre líquids.

Consisteix a fer la carn amb la pressió del vapor de llenya cremada.

Sense flamarades ni fums.

ÚNIC A MALLORCA

Gremi Boneters, s/n. - Tel. 75.01.00
POLÍGON LA VICTÒRIA
07009 PALMA DE MALLORCA

TRANSPORTS
MESQUIDA

RONDA CATALUNYA, 9 - Tel. 65.01.47
07630 CAMPOS

Hi ha vida després de la mort?

La mort. El traspàs d'aquesta existència a una altra. Un dels moments més transcendents en el camí de la nostra evolució. Què en sabem, però, d'aquest moment, d'aquesta vivència? Què ens ensenyen la societat, l'església, els amics, d'aquesta part de la vida tan necessària per continuar vivint?

Fa poques setmanes em va tocar viure des de la distància la mort del meu pare, la persona amb qui més feliç m'havia sentit tota la vida i que més m'havia ajudat en els moments difícils.

En la persona del meu pare he pogut comprovar i aprendre que les relacions entre els pares i els fills poden ser, i haurien de ser-ho més freqüentment, riquíssimes en calor humana, enriquiment mutu i comprensió quasi absoluta. Els pares tenim la gran responsabilitat de ser els millors amics dels nostres fills. Ens hem de proposar de saber-los transmetre prou atenció, amor i coratge per fer d'ells, a la vegada, uns altres pares que recullin de nosaltres aquestes valors tan importants i necessàries per fer néixer dins la relació pares-fills uns vincles tan sublimes i únics.

I del meu pare també he après que deixar aquest cos pot ser una experiència tranquil·la i harmoniosa si es viu conscientment. En homenatge a ell he escrit el text següent.

Clementina Clara

CARTA AL MEU PARE

...I així va succeir també amb el meu pare. Dia 4 de novembre va morir a Holanda, on havia immigrat des d'Indonèsia devers l'any 1940. Ja feia 15 anys que patia dels pulmons, però quasi mai ho exterioritzava. Era una persona molt desperta i sempre de bon humor.

Que ens entenem de bé tu i jo, pare. Quan jo era petita sempre estàvem junts i jugaves amb les teves quatre filles. Quan acabaves la teva feina al laboratori, anàvem tu i jo al teu hortet on conràvem de tot: arbres fruiters, verdura, patates, plantes aromàtiques, flors... Aleshores fèiem feina junts i tu m'explicaves coses i jo m'anava fent gran al teu costat. Quins records més agradables tenc de tot el teu hortet: els ocells, les papallones, els insectes, un petit paradís. La feina amb la terra era ben feixuga i tot ho feies biològicament, no volies saber res de tota la brutor química i artificial. Fins i tot ens visitaven grups de les escoles dels voltants i tu els mostraves els teus cultius... Parlàvem poc perquè amb poques paraules ens enteníem perfectament i molt sovint començàvem a parlar simultàniament del mateix tema. A l'institut tenia dificultats amb una assignatura i durant anys em vares ajudar a preparar-la amb una paciència infinita i gràcies a tu la vaig aprovar. Mai perdies la paciència. Sempre vares ser amor i el meu suport moral. També quan vaig deixar Holanda per venir a viure a Mallorca, i tu sabies que de vegades em sentia molt tota sola i

perduda, m'enviaves paquets amb diaris i revistes holandeses i còmics per als meus fills perquè sabies que d'aquesta manera m'ajudaves. La teva presència, malgrat la distància, era constant. Durant totes les meves experiències de vida a Holanda i a Mallorca tu sempre et mantenies darrera meu, donant-me coratge.

La darrera vegada que ens vares visitar ara fa tres anys, tots dos sabíem instintivament que seria la darrera ocasió que poguessis venir a aquesta illa. Vaig passar les tres millors setmanes de la meua vida. La relació pare-filla ja no existia i ens enteníem totalment, érem una unitat i cadascú sabia en què pensava l'altre. No hi havia tristor, només felicitat. Tot era harmonia i amor. Jo estava molt ocupada, amb els infants, amb les meves feines... així i tot cada dia anàvem a un lloc diferent, on jo sabia que t'hi trobaries encantat. Tot i no poder fer més que unes poques passes seguides, semblaves dansar. Amb els nins jugaves, estaves alegre. En conjunt, tot era una festa, i cantaves sense que ningú notàs res del teu estat de salut.

El mes d'abril et vaig visitar a Holanda quan el teu delicadíssim estat de salut ja havia empitjorat molt i et vaig trobar envoltat d'aparells que t'ajudaven a poder seguir alenant. I aquells dies varen ser un calvari per a mi. Però encara resistires set mesos en aquesta situació. Tu, que tan bé et trobaves enmig de la natura, que sempre estaves ocupat amb qualche feina i tenies sempre qualche entreteniment en marxa, o eres a l'hortet fins i tot

amb mal temps. I quan plovia cercàvem el recés de la barraqueta de l'hort, i allà esperàvem bevent cafè... Tot i la vintena de medicaments que havies de prendre diàriament, la màscara d'oxigen i tots els altres aparells mèdics, començaves a tenir uns «somnis» meravellosos. I en despertar-te d'aquests estats tan especials, ho feies amb unes espolsades de tot el teu cos afeblit que ens obligaven a tornar a col·locar-te la màscara i la resta d'instrumental al seu lloc.

M'explicaves que havies sentit una música preciosa i vists milers de flors fantàstiques. Que devia ser de terrible per a tu haver de tornar a un cos malalt de mort i lligat a tots aquells aparells...

Fins que arribà la darrera nit. Ja no prenies medicació i poc a poc la teva expressió tornà a ser la d'un jove de vint anys i la teva mirada plàcida i somrient. En el moment que abandonaves el teu cos, la teva cambra s'il·luminà amb una llum daurada: el teu darrer missatge que ens deixaves. Te n'havies anat, amb un somriure a la teva cara. Tota la vida havies estat respectat i estimat per tothom, perquè tu mateix eres amor.

I aradanses enmig d'aquelles flors, acompanyat d'aquella música preciosa... que deus ser de feliç!

A reveure, mon pare, ara com ara la teva absència em té com a paralizada, però tot d'una que pugui intentaré seguir el teu bon exemple...

Segueix ➡

✓ Salut integral

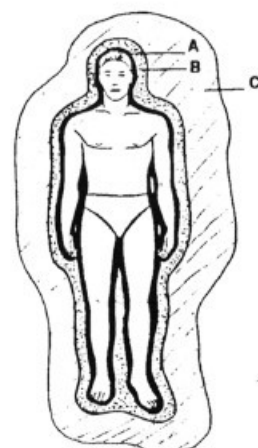
Aquesta figura representa de forma simple i esquemàtica aquelles parts del nostre ésser que intervenen més directament en el pas d'una existència a una altra.

La lletra A assenyala l'anomenat cos vital o eteri, la funció del qual és bàsicament servir d'intermediari entre el cos físic i el psíquic.

La lletra B correspon a l'aura

de la salut, una zona que envolta el cos i ocupada per unes emanacions etèreo-físiques que des de l'any 1939 es poden fotografiar amb l'anomenada càmera Kirlian.

La darrera zona, indicada amb la lletra C és el nostre cos astral que és la part que es desprèn del nostre cos en el moment de la mort d'aquest.

Allò que mai hauríem d'oblidar: decàleg anònim del supervivent

31

- 1.— No hi ha guerres justes, no hi ha guerres necessàries.
- 2.— Déu no va a la guerra, Déu no milita a cap exèrcit.
- 3.— Les lleis que no contribueixen al perfeccionament humà són perverses, sigui quina sigui la seva procedència.
- 4.— La separació entre els éssers humans és il·lusòria. Ningú està aïllat dels altres. Tothom i tot està interrelacionat.
- 5.— Totes les criatures existents formam part d'un sol cos, d'un *tot*.
- 6.— El mal causat a qualsevol d'aquestes parts és un dany per a tot el conjunt, per al *tot*.
- 7.— L'únic bé particular és el bé general.
- 8.— La pau no pot ser reivindicada. La pau és la conseqüència d'una actitud interna no violenta.
- 9.— A les guerres no hi ha vencedors. Tots perdem les guerres.
- 10.— Mai més aniré a la guerra.

Aquest decàleg és la nostra petita contribució a contrarestar les causes de tants i tants de conflictes bèl·lics presents actualment al nostre planeta. Provem de meditar una estona cada dia sobre cada un d'aquests punts. Després, parlem-ne sense posar-nos cap limitació amb els amics, la família. Si ho feim, aquest món haurà començat a ser un poc millor...

J. A. M.

PUBLICITAT A RESSÒ: Maria Bauçà • Tel. 65.01.47
Laborables: de 17'30 h. a 20'00 h.

Matisos
GALERIA D'ART
HORARI: DE 20 H. A 22'30 H.
OBERT TOTS ELS DIES
Avda. Primavera, s/n. • Tel. 65.60.43
07638 COLÒNIA DE SANT JORDI (MALLORCA)
Creu, 8 • Tel. 65.01.96
07630 CAMPOS

COMPRI PRODUCTES
ETIQUETATS
EN CATALÀ

El C.E. Campos, campió d'hivern

La veritat sia dita, feia molts anys que els campaners aficionats al futbol no ens ho passàvem tan bé com en aquesta temporada. Enguany podem passar gust de veure bons partits cada diumenge, amb un equip que funciona com la maquinària d'un rellotge i que fa gols com des de fa molts anys no es recordava.

És d'agrair, aixímateix, l'assistència de públic al Camp Municipal d'Esports. Cada diumenge hi va més gent, i l'explanada del camí de Ciutat Vell, si les coses van així com van, aviat resultarà insuficient per donar cabuda a tant de trull de cotxes. El diumenge en què el Campos va jugar contra l'Espanya de Lluçmajor no hi cabia una agulla enlloc. Als qui varen arribar al camp a la segona meitat del partit se'ls va fer difícil aparcar el cotxe. I al camp, dos rals del mateix. Als laterals de la porteria on jugava l'adversari tothom estava dret, fent-se difícil presenciar el partit de futbol que es disputava.

Amb tot, i des de feia molts anys, tants anys que molts ni se'n recorden (l'època de Sacares, Jaume, Delgado, González, amb Xim Fidever de president) el Campos no havia aconseguit arribar tan amunt com ara. Aquest final d'any, i final també de la primera

Foto: Foto Carlos

volta de la lliga, la cosa no podia anar millor. Situat al primer lloc de la classificació, amb 30 punts, 48 gols a favor i 17 en contra. Únicament amb tres partits perduts, dos empats, i catorze victòries. Un balanç realment positiu i encoratjador, d'aquells que donen força i entusiasme per a preveure una segona volta molt animada, que tots voldríem que fos encara millor que la primera. Així gaudiríem més.

L'equip funciona -potser té bona sort, tot s'ha de dir- però amb això no n'hi ha prou. L'entrenador pareix

conèixer molt bé les seves responsabilitats, i els jugadors han millorat la feina en equip, sense que hi hagi individualismes massa destacats. L'efectivitat dels juvenils que han pujat al primer equip es nota, i són ells precisament els qui donen més força i coratge. Aquesta mitja volta ha acabat bé -amb molts de gols marcats i molts de punts sumats. Desitjam i volem, com he dit, que la segona volta sigui encara millor que la primera.

Redacció.

32

Una vegada més vos en contaré quatre de fresques, perquè no vos penseu que no ho són fresques les dematinades dels diumenges que és quan es fan les proves de pesca i que, normalment a les vuit, els pescadors ja són a la vorera de la mar amb les canyes en remull.

Bé, aquesta vegada no vos marejaré amb classificacions llargues i pesades, ja que les darreres fetes pel Club de Pesca Campos tenen un sol guanyador o com a molt, dos. Així per exemple, hi va haver dia 28 de Novembre la Prova President en la modalitat de roquer. Aquesta és una prova de peça major i el guanyador

Club Esportiu de Pesca Campos

fou en Miquel Ginard amb un tord de 260 grams. El president del Club, Tomeu Julià li entregà el seu trofeu.

Dia 5 de desembre alguns socis pescadors assistiren a la prova interclubs de Surf casting organitzada pel Club S'Anfós de S'Arenal amb motiu de la seva inauguració. el més destacable del Club fou el primer lloc aconseguit per Joan Mas en la categoria de veterans i segon lloc a l'apartat de dames per na Francisca Villalonga i na Maria Salas.

I per acomiadar l'any i com és costum per les festes, tingué lloc el trofeu de Nadal, va ser dia 19 de desembre. Tots els pescadors que es reuniren aquest dia en bon matí anaren a pescar a dues zones segons la

modalitat.

Els pescadors de roquer anaren a Cala Figuera i al final de la prova varen destacar Joan Arcas, que agafà la peça més grossa, un tord de 275 grams i en Toni Lladó pel pes màxim, 2.050 grams.

A la modalitat de grumeig, realitzada a Sa Colònia de Sant Jordi, en Toni Font agafà una salpa de 550 grams amb la qual s'endugué l'altre trofeu per pes, amb un total de 4.690 grams.

Tots aquests foren reconeguts i rebieren els trofeus davant un bon tros de coca i un tassó de vi per felicitar-los i desitjar-se uns als altres un venturós any nou.

Jaume Clar.

FUTBOL

FUTBOL 7.- Sempre és la incògnita ja que molts d'ells és la primera vegada que trepitgen un camp de futbol, però ja des del principi es veia que podien fer qualque cosa més que jugar i els resultats així ho confirmen perquè són segons a la classificació. Esperam que durant aquest any vagin per tan bon camí.

BENJAMINS.- A priori era l'equip més fluix d'aquests darrers anys. deim això perquè era un equip totalment renovat, ja només hi havia tres jugadors que jugassin per segona vegada. Les coses varen començar molt bé ja que varen guanyar els quatre primers partits però llavors hi va haver 2 lesions que deixaren l'equip un poc baix de moral ja que varen perdre els quatre següents, però al final les coses han funcionat.

INFANTILS.- És l'equip més tècnic de la base del Campos. S'espera molt d'ells però tampoc ha anat tan malament ja que han quedat classificat en tercer lloc. Esperem que segueixin. Així ho volem.

CADETS.- És l'equip pitjor classificat i no és perquè no tinguin qualitat, el que passa és que és l'edat més difícil. Ho tenen difícil per mantenir

Foto: Damià Prohens (Foto Vidal)

— A dalt i d'esquerra a dreta: Pere López, Nadal Vicens (1er entrenador), Silvestre Garcias, Toni Riera, Toni Pons, Miquel sureda, Bernat Roig, Tomeu Garcias, diego amor, Joan Mas, Rafel Garcies (2on entrenador).

A baix i d'esquerra a dreta: Miquel Àngel Mercadal, Pere Obrador, Tomeu Ribas, Pere Pomar, Biel Mas, Tomeu Julià, Joan Pons i Emilio Cárdeno.

la categoria, però si aquest any posen tot el que saben no tindran problemes per posar-se per la meitat de la classificació.

JUVENILS.- Per a molts ha estat el gran fracàs del C.D. Campos però hem de tenir en compte que han jugat en una categoria molt forta, perquè sempre que juguen partits amistosos amb els pobles dels voltants, els de Campos sempre guanyen per golejada.

Podem estar contents de tenir un equip a nacional, ja que hi ha molts pocs pobles que tenen equip en aquesta categoria. No s'ha perdut encara cap partit fora de casa, però si guanyes són tres punts i si empates només és un. I empatar sempre pareix poc. Esperem que aquest any no tinguin problemes

per mantenir la categoria que per a Campos ja seria una gran victòria.

PREFERENT.- I què hem de dir del Campos? Ni els més vells d'aquí han viscut el que vivim enguany, es juga bé i a més es fan gols. A la primera volta s'han proclamat campions d'hivern, amb els més golejadors i a més a més la gent que va al camp es diverteix, cosa que avui en dia és molt difícil. Esperem que a partir d'aquest any nou segueixin pel mateix camí, que l'aficionat segueixi creixent i que els components de l'equip ens dediquin el bon joc que fins ara han estat realitzant.

Redacció.

INFANTILS 93/94

Drets d'esquerra a dreta
E. Cayuela (Entrenador)
P. Cayuela, J. Mas, Nadal,
J. Roig, J. Obrador, Patxi,
J. Barceló, M. Mas, S. Adrover
M. Rigo (Entrenador)

Acotats d'esquerra a dreta
Leo, Ramon, Corbalan,
A. Roig, Orosio, Emilio,
J. Julià, López, Bernat

Trot a Mallorca Record Nacional de «Mountain Skipper»

Antoni León

En primer lloc començarem per la darrera reunió del mes de novembre amb la participació de «Volga de Tillaude» a la cinquena cursa aconseguint la quarta posició, malgrat fou sempre pels primers llocs amb «Quedjaro» i el debutant «Skinder», a la darrera recta un sorprenent «Quietito» guanyava la cursa amb un acabament espectacular. A la cursa estel·lar de la jornada, darrer lloc per «Robin de Briou» que acabava la cursa caminant. A la novena Premi Milla els resultats varen ser els següents, primer «Mianko», 1' 19" 9, segon «Tretun», 1' 20 i tercer «Phebus de Vivier» també amb un temps de 1' 20. A la darrera cursa de la reunió «Pevalentin» va perdre totes les opcions a la sortida. Dissabte dia 4 de desembre a Manacor, a la segona cursa participació del poltro «uhlan» que darrerament no està en el seu millor moment de forma. A la tercera era «Pevalentin» el nostre representant que fou desqualificat. Dia 5 a Son Pardo cal destacar la victòria de «Robin de Briou» que feia molt de

temps que no aconseguia un bon premi. Dilluns dia 6 a Manacor, presentació de poltros Generació V nascuts al 1992, i a la tercera cursa corria «Shelly BR» que fou desqualificada quan venia molt forta cap a la meta. A la vuitena, victòria de «Reve d'Alexis» que pogué aguantar l'atac de «Volga de Tillaude» que aconseguia la segona posició. Dia 8 a Son Pardo, jornada d'autèntica qualitat. En primer lloc i com a fet més destacat tenim el rècord d'Espanya de «Mountain Skipper» amb 1' 16" 4, destronant l'anterior rei de la velocitat «Qualvarin». Dels nostres cavalls destacarem la segona posició de «Salva d'Or» amb un temps d'1' 19" 5, que fa que en aquests moments el poguem incloure en el grup dels millors nacionals. També del nostre poble «S'Auba de maig» i «Trampa B», tercera i segona posició a les seves respectives curses. Dia 11 a Manacor, espectacular cursa de «Romanco» que aconseguia la primera posició gràcies a una bona remuntada i un millor acabament. També a la mateixa cursa «Ubsa Vive» mostrava símptomes de recuperació arribant en els primers llocs. Dia 18 a Manacor, cal destacar la segona posició de l'aprenent Sebastià Monserrat de Campos a les regnes de «Soir de Noel» a la cursa especial Premi Club Aprenents. La victòria de «Quietito» al V Gran Premi Revista Trot i la tercera posició de «Volga de Tillaude» a la darrera cursa de la reunió. Dia 19 a Son Pardo, primera posició a la cursa de Nacionals «Salva d'Or»

Maria Miquel Nadal

ASSEGUANCES EN GENERAL

- Metges
- Incendis
- Accident
- Vida
- Robatoris
- Jubilació
- Comerços
- Llar
- Embarcacions
- Automòbils, Etc. . .

Carrer Santanyí, 23 • Tel. 65.04.01 • 65.00.89
07630 CAMPOS

RESSÒ

Revista mensual
ANY 7

Gener 1994 • N.º 56

Edita: Obra Cultural Balear de Campos

Informació i Correspondència:

Apartat de Correus Núm. 40 - CAMPOS

Fax.: 971 - 65.02.02

Coordinadors:

M. Alcaraz

D. Huguet

P. Ollers

E. Tomàs

Coordinador Esports:

Miquel Oliver

Coordinadora Seccions Fixes:

Antònia Sitjar

Coordinadora Publicitat:

Maria Bauçà

COL·LABORADORS:

Miquel Adrover i Monserrat

Joan Adrover i Mascaró

Xesc Adrover

Margalida Ballester

Sebastià Covas

Joan Juan Pons

Clementina Kokkelink

Josep Lladó

Jaume Lladó

Gori Mas

Antònia Serra

Damià Andreu Verger

Núria Vives

Sebastià Moranta

Guillem Mas i Forteza

Apol·lònia Vanrell

Maria Barón

Arnau Perelló

Francesc Miró

Josep Antoni Sala

Margalida Martorell

Francesc Blasco

Pere Adrover

Francesc Mas

Guillem Mas i Ferrari

Damià Prohens

Bàrbara Monserrat

Francesca Ballester

Francesca Mas

Miquel Àngel Aguiló

Antoni Ginard

Jaume Clar

Antoni León

Miquel Roig Adrover

Jordi Caldentey

Joan Lladonet

Francisca Oliver

PORTADA: FOTO VIDAL

Subscripció: 2.500 Ptes. anuals

Preu d'aquest exemplar:

220 Ptes. I.V.A. (Inclòs)

Dipòsit legal: PM.951-1988

Maquetatge i impressió:

ADROVER - CAMPOS

Tel. 65.02.02

Acaba la primera volta per als equips campaners de Bàsquet

Miquel Oliver

Com va?. Esper que aquestes festes no hagin estat molt carregades i ho hàgiu passat bé. Aprofitant que l'aturada de la competició per les festes de Nadal coincideix amb l'acabament de la primera volta per part de tots els equips faré un petit comentari de com ha anat.

L'equip infantil femení és el que està duent a terme una temporada més regular ja que aconsegueixen victòries i les derrotes que han sofert han estat per diferències molt curtes (1, 2 o 3 punts), malgrat això, aquest resultat no es poden considerar bons ja que és un equip que pot donar molt més i aspirar als primers llocs de la classificació si juguen com elles saben.

L'altre equip de les petites, el Cadet femení, es va fer dues setmanes abans de començar la lliga però aconseguí la victòria en els dos primers partits de lliga, però a partir d'aquí han tingut problemes a l'hora d'aconseguir punts i no han tornat conèixer la victòria.

L'equip juvenil masculí ha guanyat dos partits, però el que ha estat el principal problema al llarg d'aquesta primera volta ha estat el no poder comptar amb tots els jugadors i tenir

Foto: Damià Prohens (Foto Vidal)

— A dalt i d'esquerra a dreta: Lourdes Calafat (entrenadora), Catalina Julià, Coloma Bujosa, Magdalena López, Francisca Alomar, Elena Ledesma, Pilar Marín, Lúcia adrover, Jaume Oliver (entrenador)

A baix i d'esquerra a dreta: Antònia Vadell, Margalida Lladonet, Maria Sunyer, Marga Mercadal, Cati Mas, Fàtima Sunyer i Catalina Amoraga.

un equip compensat en totes les posicions, això sí, aquests jugadors han demostrat tenir un esperit de lluita que fa que malgrat l'equip visitant dugui un ample avantatge ells juguin tot el partit donant-ho tot.

Les al.lotes que després d'un parell d'anys sense jugar han decidit de tornar a la competició formant l'equip senior femení estan patint les conseqüències d'aquests anys sense jugar i no aconsegueixen jugar al cent per cent tot el partit, i això acompanyat de les lesions que han patit les jugadores des de l'inici de la temporada és la causa que no hagin aconseguit un major nombre de victòries.

L'equip senior masculí només ha

aconseguit una victòria en els partits que s'ha jugat fins ara, les causes d'aquests mals resultats vénen donades pel gran nombre de jugadors que acaben d'arribar nous a aquest equip ja que de l'anterior temporada només es queden tres i això fa que l'equip no jugui com a tal, tret de certs moments dels partits i jugant a estones no es guanyen partits.

Ja per acabar només em queda dir-vos que al llarg del mes de gener s'ha duit a terme un curs de monitors de bàsquet a Campos del qual vos en contaré coses al proper número; i esperant que aquest any 1994 sigui millor pel bàsquet campaner i per tothom en general vos dic adéu.

Botiga

CA NA MEL

Alimentació, Merceria,
Perfumeria, Ceràmica Mallorquina

Carrer Sant Blai, 3 • Tel. 65.07.44
07630 CAMPOS

Estació de Servei Campos, C.B.

Obert 24 h. Autoservei
Benzina sense plom

Carrer Sant Blai, 19 - Tel. 65.01.53 - Campos

JAUME FERRER I MAS

Reparació i Venda de Motos

Motoserres i Motocultors

Carrer Lepanto, 1 - Tel. 65.00.60 - Campos

QUINA PASSADA! D'INVITACIONS!

*i, a més, ara,
de franc!*

Mos casam!

I juntament amb les nostres famílies vos convidam a celebrar-ho amb nosaltres.

FOTO VIDAL
CAMPOS

Vos esperam dia 13 a les 17'30 a l'Església de Sant Bartomeu, a Montuïri, i després al sopar a les 20'30 al Reial Club Nàutic de Palma.

Vendreu?

Pep i Joana

Novembre, 1993.

Te cases prest?

*T'agradaria convidar com ho han fet en Pep i na Joana?**

*I si, a més et sortís de franc i sense maldecaps?**

Sí?... Idò creu-me de veres que et convé venir, sense cap compromís, a parlar amb nosaltres.

Volem fer aquest obsequi a les parelles que abans del 28 de febrer en ajudeu a planejar amb temps les nostres reserves de reportatges.

Vidal CAMPOS		C/. Plaça, 15 Tel. 65.06.43
FOTOGRAFIA I VÍDEO		

* Te regalam fins a una invitació per cada dia d'anticipació de la teva reserva comptant a partir del dia que quedi confirmada.
* Els models i les sessions varien d'acord al tipus de feina que es triï, però tots estan inclosos en la promoció, des d'els "Elite" que tant sols pots trobar a Foto Vidal fins als més econòmics, amb preus dels més competitius